RADU MACRINICI

JACK LUNETISTUL

Câştigătoare a concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2009

Selecția finală a Concursului a mai inclus piesele:
Reluare de Ruxandra A. Badea,
Land of choice de Radu F. Alexandru,
Herghelia albastră de Valeriu Butulescu

Concursul, Premiul şi editarea volumului se
desfăşoară sub egida şi cu sprijinul
CASEI REGALE A ROMÂNIEI

EDITURĂ A UNITER

Coperta: DAN STANCIU
Redactor: ELENA POPESCU

ISBN: 978-973-8129-46- 7

Colecția **PIESE NOI**
Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

RADU MACRINICI

TEATRU

Jack lunetistul

Editura UNITEXT
Bucureşti 2010

Personajele
(în ordinea apariției)

Bibliotecara
Tânărul
Primul duh al pădurii
Al doilea duh al pădurii
Al treilea duh al pădurii
Raphael
Arhitectul
Doctorul
Femeia
Bărbatul

UNU

Interiorul unei biblioteci publice. Ora închiderii. Bibliotecara vrea să încuie uşa, dar observă că înăuntru a mai rămas un tânăr înalt, subţire şi blond, îmbrăcat într-un loden negru.

BIBLIOTECARA: Nu vă supăraţi. E ora închiderii. Pot să v-ajut cu ceva?

TÂNĂRUL *(cu o listă):* Îmi cer scuze. Pur şi simplu nu mă pot hotărî. Aşa mi se-ntâmplă mereu.

BIBLIOTECARA: Nici o problemă. De-asta suntem aici.

TÂNĂRUL: Sunteţi foarte amabilă. N-aş vrea să vă reţin.

BIBLIOTECARA: Nu vă faceţi probleme. *(îi ia lista, care se desfăşoară până la podea)* Da' ştiu c-aţi muncit ceva! Ia să vedem: Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart. Văd că vă place fantasy?

TÂNĂRUL: Vă place şi dumneavoastră?

BIBLIOTECARA: Sunt topită. Zâne, nimfe, gnomi, troli, hobbiţi, elfi. Elfii sunt preferaţii

mei. *(se uită la el)* Apropos, ce cremă folosiți?

TÂNĂRUL *(privindu-şi pantofii):* Cremă?

BIBLIOTECARA: Aveți un ten superb. Textura pielii e delicată şi fermă, deşi obrazul pare atât de străveziu. Cu tenul ăsta ar fi trebuit să vă naşteți elf. Sau măcar femeie.

TÂNĂRUL: Mama a fost femeie. Aşa mi s-a spus.

BIBLIOTECARA *(râzând):* Ce haios eşti.

TÂNĂRUL: Dacă nu vă supărați... cărțile. Şi-aşa am stat prea mult.

BIBLIOTECARA: Sigur. Numai că lista nu e completă. Ar mai lipsi de-aici, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce şi, desigur, Shakespeare.

TÂNĂRUL: Ați putea să mi-i aduceți pe toți? În afară de desigur Shakespeare?

BIBLIOTECARA: Pe toți? Acum?

TÂNĂRUL: E vreo problemă?

BIBLIOTECARA: Păi, ar cam fi. În primul rând, biblioteca noastră nu împrumută decât trei volume odată. Ori aici sunt...

TÂNĂRUL: 451. Cu cele care-mi lipsesc. Cred că le-am numărat bine.

BIBLIOTECARA: E-n regulă. Alege trei. Hai, patru. Uite, pentru că eşti de-al meu fac o excepție. Patru.

TÂNĂRUL: Sute cinzeci şi unu. Păreți mirată. 451 e un număr la fel ca toate altele.

BIBLIOTECARA: O fi, dar nu când e vorba de împrumut. Ți-am spus care e numărul maxim de cărți admis. Ți-am oferit şi un bonus. În plus, iartă-mă, dar nu cred că poți citi 451 de cărți în două săptămâni.

TÂNĂRUL: Cine-a spus că vreau să le citesc?

BIBLIOTECARA: Nu-nțeleg. Şi-atunci la ce-ți trebuie?

TÂNĂRUL: Nu v-am spus. Îmi cer scuze. Vreau să le dau foc.

BIBLIOTECARA: Să le dai foc. Înțeleg. Nu vrei să-ți împrumut mai bine Bradbury? *Fahrenheit 451.* Poate-ți trece cheful de glume proaste.

TÂNĂRUL: Ați văzut că se poate?

BIBLIOTECARA: Ce să se poată?

TÂNĂRUL: Numărul. 451. Totul e să te-obişnuieşti cu el. Doriți să v-ajut, sau îl aduceți singură?

BIBLIOTECARA: Ce vreți de la mine?

TÂNĂRUL *(scoțând de sub loden un aruncător de flăcări, pe care îl şi probează, demon-*

strativ): Cele 451 de cărți din sectorul fantasy. Cu tot cu exemplarele de rezervă, plus cele de la sala de lectură. Nu încerca să mă păcălești. Şi fără, desigur, Shakespeare, că te-ai ars şi tu. Executarea!

Bibliotecara pleacă îngrozită. Tânărul scoate un telefon mobil şi formează un număr nesfârşit.

TÂNĂRUL: Eu sunt. Am rezolvat primul segment. Continuați până la zece, după care mă sunați. Pădurea sau moartea!

Tânărul închide telefonul şi deschide din nou aruncătorul de flăcări, în timp ce bibliotecara apare plângând cu primul teanc de cărți.

DOI

Întuneric. Frâne de maşină şi zgomotul unei bufnituri puternice. Apoi linişte. Scena se luminează încet, dezvăluind un luminiş într-o pădure. E agitaţie. Făpturi ciudate aleargă dintr-o parte în alta. O femeie e adusă pe braţe şi aşezată pe o masă de lemn. În jurul ei se precipită cele trei duhuri ale pădurii.

DUH 1: Ai recunoscut-o?

DUH 2: E ea. Ce caută aici? Desfă-i eşarfa. Desfă-i eşarfa! Ce faci?

DUH 1: Nu ştiu. De unde să-ncep? Uite, apăs şi iese sângele prin piele.

DUH 2: N-o mai atinge. Lasă-mă pe mine.

DUH 3: Respiră?

DUH 2: Dă-mi o oglindă.

Primul duh vrea să-i dea o oglindă, dar o scapă pe jos şi o sparge.

DUH 3: Erá chinezească. Încă şapte ani de ghinion în Tibet.

DUH 1 *(îi ia pulsul)*: Puls de veveriţă.

DUH 2: Nu e bine.
DUH 3: O să-i sară inima din piept. Mi-a explicat Raphael. Vezi, inima e aşezată pe un arc în compresie. Un arc amorsat. Coşul pieptului e amorsa.
DUH 2: Adică sternul. Păi, nu prea are stern. E numai aşchii.
DUH 3: Asta spuneam şi eu. Probabil că bradul i-a căzut în brațe, prin capotă, iar reculul a aruncat-o cu capul înainte. Vezi, are urme de răşină pe frunte.
DUH 2 *(mirosind răşina, apoi părul femeii)*: Aşa cum bănuiam. Era copacul ei. Credeam că e mai tânără.
DUH 3: Săraca. De-acum n-o să mai îmbătrânească niciodată. Ce nenorocire. Unde-i Raphael?
DUH 1: E pe drum. Era în celălalt capăt al pădurii.
DUH 2: Nemernicii! Au început să taie iar?
DUH 1: Aşa se pare. Şi noi le-am ars azi patru biblioteci. Hei, țineți-o bine!
DUH 3: Se duce.
DUH 1: Puls de țestoasă. Acum de veveriță. De melc.

DUH 2: O pierdem. Ah, să fi avut acum un bloc operator!

RAPHAEL: Am ajuns. Ce s-a-ntâmplat?

DUH 3: Era-n maşină când a căzut copacul peste ea. O recunoşti?

RAPHAEL: Larisa! E Larisa noastră! Ce porcărie. Asta ne mai lipsea acum. Vorbiți.

DUH 2: Inima. O părăseşte.

RAPHAEL: Cum stă cu pulsul?

DUH 1: 200, 120, 30, 100, 90, 60, 90, 90, 60, 90... acum îmi creşte mie.

RAPHAEL: Nu e inima. Dați-vă la o parte. E-n moarte cerebrală. Nu e inima. *(scoate un bisturiu şi începe să umble la ceafa femeii)* Îi trebuie un creier nou. Ce-ați aşteptat pân-acum? Din aer, din apă, din pământ, de sub pământ! Trebuia să-l fi adus de mult. Ce e? Executarea!

DUH 3: Stăpâne, ai uitat?

RAPHAEL: Ce să uit? Era prințesa noastră. Asta vroiați să uit?

DUH 2: Era o nimfă de copac.

DUH 1: Fir-ar să fie!

DUH 3: Atât i-a fost să fie.

RAPHAEL: Larisa? Nimfă de copac? Nu se poate! Măcar puteați să încercați. De dragul ei. De dragul meu.

DUH 2: Ştii bine că în cazul ei nu se mai poate face nimic. E legea nescrisă a pădurii.

DUH 1: Plus de asta, n-avem nici bloc operator. Şi ne-ai promis, Raphael!

DUH 3: Ce facem cu ea? Raphael, cu tine vorbesc. Ce facem cu ea?

RAPHAEL: Cât are pulsul?

DUH 1: 80. Încă respiră.

RAPHAEL: O duceți înapoi în maşină. O aşezați exact cum ați găsit-o şi-apoi chemați ambulanța.

DUH 2: Ce crezi c-o să-i facă la spital?

RAPHAEL: Nimic. Dar nu vreau să se afle că tocmai noi n-am fost în stare s-o salvăm. Oricum, arhitectul n-o să ne ierte niciodată că Larisa a murit aici.

DUH 3: Bine, dar a fost soția lui. Ar trebui să ştie că nici măcar noi n-o mai putem salva.

RAPHAEL: Noi? Nu cred că l-am interesat vreodată. Ați uitat c-am fost puşi deja pe lista morții? Oraşul e în expansiune. Iar pădurea asta le stă în gât. Şi într-o bună zi, gâtul ăla de beton şi sticlă o să ne-nghită şi pe noi. Eu

vreau ca ziua aceea să vină cât mai târziu. *(se oprește, se apleacă și îi ascultă inima Larisei)* Dar poate că nu e încă prea târziu. *(către duhuri)* Plecați. Și faceți întocmai cum v-am spus. Executarea!

DUHURILE: Pădurea sau moartea!

După ce duhurile ies, purtând-o pe brațe pe Larisa, Raphael își scoate telefonul mobil și formează un număr nesfârșit.

TREI

Arhitectul aşteaptă înfrigurat într-un cabinet medical plin cu planşe ale inimii. E agitat, fumează şi face diagonale. Într-un târziu, apare şi doctorul.

ARHITECTUL: În sfârşit! Credeam că-mi pierd minţile.

DOCTORUL: Aici, la cardiologie? Nu cred că e cea mai bună idee.

ARHITECTUL: Aţi spus ceva?

DOCTORUL: Ziceam să nu amestecăm lucrurile. Psihiatria e c-un etaj mai jos. Sunteţi noul arhitect-şef al oraşului? Aş vrea să vă pun o întrebare, în calitate mea de preşedinte al comisiei de sănătate urbană a oraşului.

ARHITECTUL: N-am auzit de comisia asta.

DOCTORUL: S-a-nfiinţat acum... *(se uită la ceas)* acum zece minute. Îmi permiteţi să vă sting ţigara? *(îl priveşte pentru o clipă)* Acum e bine.

ARHITECTUL *(trage uimit din ţigara stinsă, apoi o aruncă pe jos)*: Unde e soţia mea?

DOCTORUL: Iar amestecăm lucrurile. O să ne doară capul. Asta era întrebarea dumneavoastră. A mea era alta. Eu nu mă grăbesc. Eu pot să mai aştept.

ARHITECTUL: Ce să mai aşteptaţi?

DOCTORUL: Aştept să vă concentraţi în aşteptarea întrebării mele.

ARHITECTUL: Nu, că simt că-nnebunesc. Chiar nu vreţi să-mi spuneţi ce e cu soţia mea?

DOCTORUL: Vă rog, să n-o luăm de la-nceput. Nu puteţi să-mi răspundeţi printr-o întrebare la o altă întrebare, care nici măcar n-a fost rostită.

ARHITECTUL: Bine, rostiţi-o. Vă ascult.

DOCTORUL: Sunteţi sigur? Am înţeles că aţi ales să defrişaţi pădurea şi să construiţi acolo, în loc să extindeţi oraşul pe verticală.

ARHITECTUL: De unde ştiţi toate astea? În primul rând, n-a fost ideea mea. Şi nu-nţeleg care-i întrebarea.

DOCTORUL: În calitate de preşedinte al recent înfiinţatei comisii de sănătate urbană, mi-am permis să-mi arunc ochii peste planuri. Nu prea e-n regulă. Aveţi ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

ARHITECTUL: Apărare? Ce apărare? V-am spus că n-a fost hotărârea mea. Eu m-am abținut de la vot. Ce legătură are asta cu starea de sănătate a soției mele?

DOCTORUL: Văd că vă plac mai mult întrebările decât răspunsurile. Acum o oră soția dumneavoastră a fost victima unui grav accident, în timp ce traversa pădurea de la marginea oraşului. Un brad de o sută de ani s-a prăbuşit peste maşină şi a făcut-o zob.

ARHITECTUL: Dumnezeule!

DOCTORUL: Se pare că nici măcar El n-a putut opri defrişările.

ARHITECTUL: Vă înşelați. Mai mult ca sigur, copacul a căzut din cauza furtunii. Iar defrişarea n-am hotărât-o eu, ci consilierii municipali. Unde e? Vreau s-o văd?

DOCTORUL: S-o vedeți? În sfîrşit, v-ați hotărât s-o vedeți? Acum nu mai e nici o grabă. Copacul a lovit-o exact în cap, transformând-o într-o ființă vegetală, aidoma ucigaşului ei ... final. În calitate de preşedinte al comisiei de sănătate urbană îmi exprim convingerea că dispariția soției dumneavoastră va fi determinantă în decizia pe care o veți lua cu privire la destinul pădurii noastre.

ARHITECTUL: Pădurea noastră? Soția mea a murit şi voi îmi vorbiți despre pădurea noastră?

DOCTORUL: Dar e acelaşi lucru. Şi-apoi, să nu exagerăm. E adevărat că pacienta se află acum în moarte cerebrală şi e conectată la aparate, dar inima ei e perfect sănătoasă, comunică cu noi şi e gata să se cuibărească în pieptul unui concetățean. Desigur, cu condiția ca şi dumneavoastră să fiți de acord.

ARHITECTUL: Cu ce să fiu de acord?

DOCTORUL: Pentru numele lui Dumnezeu, treziți-vă, domnule arhitect! *(se uită la ceas)* Măcar acum, în ceasul al doisprezecelea făr-un sfert. E vorba totuşi de inima soției dumneavostră. Chiar vă e indiferent în pieptul cui ajunge? Vă rog, citiți şi semnați.

ARHITECTUL: Ce-i asta?

DOCTORUL: Un act prin care dumneavoastră, în calitate de soț, vă dați acordul de prelevare a inimii pacientei, în vederea unui transplant cardiac.

ARHITECTUL: Transplant? Despre cine e vorba? Nu vă uitați aşa! Am tot dreptul să ştiu ce se-ntâmplă cu inima soției mele.

DOCTORUL: Dar l-ați avut şi pân-acum. Mă rog, e vorba de somnul fiecăruia. Aici scrie că beneficiara e o tânără de treizeci de ani.

ARHITECTUL: Poftim? O femeie? Şi încă una de vârsta Larisei? Nu semnez nimic.

DOCTORUL: De ce să nu semnați?

ARHITECTUL: Chiar nu vă duce capul?

DOCTORUL: V-am spus că psihiatria e cu un etaj mai jos.

ARHITECTUL: Nu semnez, pentru că... pentru că n-aş putea suporta ca un alt bărbat să se îndrăgostească de inima soției mele. Pur şi simplu n-aş suporta.

DOCTORUL: Bine, dar e absurd.

ARHITECTUL: Nu vă contrazic. Aşa a fost toată ziua. Nimeni nu se va-ndrăgosti de inima ei.

DOCTORUL: Nici măcar... dumneavoastră?

ARHITECTUL: Asta e chiar o glumă proastă.

DOCTORUL: Nici măcar n-o cunoaşteți.

ARHITECTUL: Nici măcar nu vreau s-o cunosc.

DOCTORUL: E nedrept.

ARHITECTUL: Drept sau nedrept, e dreptul meu să hotărăsc. A fost şi inima mea. Acum e inima mea.

DOCTORUL: Ea ştie? I-ați spus vreodată toate astea?

ARHITECTUL: Despre cine vorbiți?

DOCTORUL *(scoate din sertar o altă hârtie)*: Nu mai e timp. Citeşte şi semnează.

ARHITECTUL *(citind)*: Nume şi prenume, la secret. Sex masculin. Cincizeci de ani. Insuficiență cardiacă, renală şi hepatică. O singură inimă pentru toate astea?

DOCTORUL: E suficient. Mai şi rămâne.

ARHITECTUL *(semnează)*: Succes, domnule doctor. Vă încredințez o inimă de care mă despart cu greu. Vă asigur că pacientul vostru va deveni un om mai sensibil şi mai tandru decât înainte.

DOCTORUL: O spuneți de parcă l-ați invidia. A, să nu uit. Se pare că n-am fost primul care a examinat-o pe soția dumneavoastră după accident.

ARHITECTUL: Ce vreți să spuneți?

DOCTORUL: Am descoperit la baza craniului un mic orificiu, fără nici o legătură cu copacul care s-a prăbuşit peste ea. Raportul legiştilor indică acelaşi lucru.

ARHITECTUL: Şi-atunci?

DOCTORUL: Se pare că cineva a încercat o trepanație pentru a-i salva creierul.

ARHITECTUL: O trepanație? În mijlocul pădurii? Cine putea fi? Doar dacă...

DOCTORUL: Ce barbarie, nu-i aşa? Aveți vreo explicație? În locul dumneavoastră aş cerceta personal împrejurările. Desigur, şi împrejurimile. Şi dacă tot veni vorba de pădure, sper că ați reținut poziția comisiei de sănătate urbană a oraşului şi veți acționa în consecință. Mai ales după tot ce s-a-ntâmplat astăzi.

ARHITECTUL: Desigur... vom analiza... vom lua o hotărâre...

DOCTORUL: Doar pentru binele oraşului... şi-al inimii soției dumneavoastră.

ARHITECTUL: Soția mea? Desigur... pentru binele oraşului... şi al soției mele...

DOCTORUL: La revedere, domnule arhitect. A fost o plăcere să stăm de vorbă. Vă mulțumesc pentru sublimul gest. Ați salvat viața unui concetățean. Desigur, şi inima soției dumneavoastră.

ARHITECTUL *(ieşind tulburat)*: Vă mulțumesc... în numele soției mele... vă mulțumesc...

DOCTORUL *(scoate telefonul mobil şi formează un număr nesfârşit)*: Sunt Barnard. Pregătiți pacientul numărul unu pentru operația de transplant cardiac. Cum? Am spus pacientul? Bine că sunteți voi deştepți. Hai! Disecție şi discreție. Executarea!

PATRU

În cimitir. Arhitectul depune un buchet de crizanteme pe mormântul Larisei.

ARHITECTUL: Florile tale preferate. Mi-a luat ceva timp să le găsesc. „Crizanteme vara? Eşti nebun, barosane?” Asta mi-au strigat toate florăresele. Ce flori antipatice! Mai ții minte cum le-am spus odată? Crizanateme. Crizanateme. De azi dimineața am cuvântul ăsta în creier şi cred c-ar fi bine să-l las aici, împreună cu florile. Asta dacă nu mi-l trepanează cineva-ntre timp. Poftim? Mi s-a părut c-ai spus ceva. Larisa, Larisa, Larisa. Ăsta era numele tău pe când avea şi inima în el şi aşa va rămâne în amintirea noastră, pentru că nimeni nu ne poate lua numele, în trei silabe înghesuim tot, trecut, prezent, viitor, perfect compus, imperfect, mai ales imperfect, nomen est omen, căcat în praştie, nomenul a rămas cu inima şi omenul cu gaura-n piept, măcar de ți-ar fi pus în loc una de catifea, aşa cum i-au pus Omului de tinichea în *Vrăjitorul din Oz*, adevărul e că

n-am dat-o oricui, de inima ta nu se va-ndrăgosti nici un bărbat, doctorul m-a asigurat că tipul nu e din ăia, aşa că-n privința asta totul e limpede, limpede ca apa iazului din pădurea-n care ne-am cunoscut, îți aminteşti cum îți făceam curte pe malul apei şi tu înotai ca nesimțita, fără să mă bagi în seamă, apoi am făcut confuzia aia monumentală, asta pentru că în viața mea de bărbat cunoscusem câteva nimfomane, dar nimfe niciodată, noroc că citisem undeva că-n fața lor e bine să nu vorbeşti primul, aşa că te-am lăsat pe tine să începi, chiar nu m-a deranjat că-ți curgea apă din gură în timp ce vorbeai, eram atât de îndrăgostit încât amănuntele astea nici nu mai contau. A fost frumos. Țin minte şi-acum că ori de câte ori te-ntorceai pentru bras, mă uitam să văd unde ți-e coada şi tu râdeai şi mă-ntrebai dac-am încercat vreodată senzația solzului rămas pe limbă, după o noapte de amor subacvatic. Tot tu m-ai lămurit că doar sirenele şi ondinele se termină în coadă de peşte, pe când tu erai o nimfă de pădure, o ființă care are copacul său personal în care locuieşte, şi-n timp ce-mi explicai eu mă gândeam la scorbura ta. Apoi te-am răpit de-acolo, într-o noapte fără lună şi

stele şi nu te-am lăsat să te mai întorci niciodată în pădure, iar tu, pentru că erai foarte îndrăgostită de mine, ai acceptat, cu toate că ştiu că ți-era dor şi ai fi vrut să te-ntorci acolo măcar aşa, din când în când, dar eu ştiam că dacă te lăsam să pleci aveam să te pierd pentru totdeauna, ştiam că pădurea e mai puternică decât noi, ştiu că-n timp ce mă iubeai mă urai pentru că te-am silit să alegi între mine şi ea, degeaba ți-am cumpărat toată literatura fantasy de pe piață, degeaba îți citeam seara la culcare din cărțile cu zâne, gnomi şi elfi, tu vroiai acasă, iar eu îți ofeream în locul ei poveşti mincinoase, şi pentru asta te-ai răzbunat întorcându-te să mori acolo, strivită de un brad, am ştiut că nu trebuia să te-ascult, că nu trebuia să-ți promit c-o voi cruța, nici măcar de dragul tău, mai ales că devenisem arhitectul-şef al oraşului şi toți consilierii mă băteau la cap, ce mai aştepți? distruge-o! rade-o! tai-o-n bucăți! fă-o surcele! e loc acolo de două cartiere şi-un parc de distracții! te şi vedeam predând cursuri de înot şi orientare turistică în Happy Forest Land, trebuia să-i ascult şi să tai răul de la rădăcină, acum ai fi fost în viață, dar acum nu mă mai leagă nimic, nici un

jurământ, nici o promisiune, voi face ceea ce trebuie, am să umplu toate zidurile oraşului cu ornamente vegetale care să-mi amintească de tine, dar din pădure am să las doar luminişul în care ne-am cunoscut şi-am să mă mut acolo, vreau să aflu cine-a îndrăznit să te-atingă în noaptea aceea, cine ți-a scormonit prin creier, acolo, în pădure, cine i-a trimis pe sălbaticii ăia la înmormântarea ta, şi mai ales cine e Raphael, bărbatul pe care-l strigai în somn şi despre care n-ai vrut să vorbeşti niciodată.

CINCI

Locuința Arhitectului. Bufet suedez, vodcă finlandeză, muzică islandeză. Cele trei duhuri ale pădurii se învârt fericite în spațiu, probează tot felul de haine din garderoba Larisei, beau, mănâncă, dansează. Pe peretele din spate e atârnat un tablou uriaş, făcut numai din iarbă, frunze şi scoarță de copac şi care reprezintă imaginea unei păduri sălbatice, în care mâna omului nu pare a fi pus niciodată piciorul.

DUH 3: Şi?

DUH 1: Şi ce? Când am forțat uşa şi-am intrat în biroul arhitectului, Valefor era deja acolo, tolănit într-un fotoliu şi îmbrăcat doar în mănuşi de box. Mi-a spus că tocmai găsise în frigider o porție de scoici şi nu reuşea să le desfacă.

DUH 2: Şi evident că te-ai oferit tu.

DUH 1: Ce era să fac? Aveam nevoie de el. Am destupat o sticlă de şampanie şi am rămas acolo până când s-au terminat toate scoicile.

DUH 3: Bănuiesc că a ta s-a terminat ultima.
DUH 1: Bănuieşti bine. E vreo problemă?
DUH 2: Lasă asta! Planul sălii de operație. Ați reuşit să i-l furați arhitectului?
DUH 1: Tu cam ce crezi? Ai uitat că Valefor e marele prinț al hoților? Nici un seif şi nici o scoică nu i-a rezistat vreodată. Hai, scoateți pixurile şi notați. Malachit, obsidian, sardonix, olivină, lapislazuli, casiterită, ripolin, eternit...
DUH 2 *(scriind cu degetul în palmă)*: Eternit? Eu aş folosi eubeolit.
DUH 3 *(scriind cu degetul pe dosul palmei)*: Eu m-aş lipsi de ripolin. E vechi.
DUH 1: Extraordinar! Chiar nu vă puteți abține? Adică eu m-am sacrificat ca voi s-aveți planul blocului operator şi-acum tot voi îmi puneți rahat pe clanță?!
DUH 2: Nu e vorba de asta. Uiți că un bloc e o maşină de locuit: baie, soare, apă caldă, apă rece, temperatură reglabilă, conservarea hranei, igiena. Chiar dacă locuim în pădure nu putem să mai trăim ca nişte sălbatici.
DUH 1: Şi ce legătură are asta cu eubeolitul?
DUH 3: Nu te uita la mine. Eu n-am spus nimic de eubeolit.

DUH 2: Eu am spus că aş folosi eubeolit în loc de eternit. Atât.

DUH 1: Iar eu te-ntreb ce legătură are blocul operator cu eubeolitul?

DUH 3: Pe mine mă-ntrebi?

DUH 1: Vă-ntreb pe amândoi. Nu mai e chorizo?

DUH 2: Habar n-am. Eu n-am mâncat decât ouă de prepeliță.

DUH 1: Nehaliților! Ați mâncat tot cârnatul chorizo.

DUH 2: Uită-l. Consolează-te cu salamul de vară. E ca visul unei nopți.

DUH 1: E cu eubeolit?

DUH 2: Nu fi idioată. Idiot. Scuze, e din cauza rochiei. Ți-ai găsit cârnatul?

DUH 1: Să ştii că n-am nici un chef să discut despre fanteziile tale sexuale.

DUH 2: Ce să zic. Bine că eşti tu vegetarian. Unde sunt cărțile alea? Să terminăm odată!

DUH 1: Toate la timpul lor. Acum ne relaxăm. Mai e şampanie? Am transpirat. Credeți c-ar trebui să fac un duş?

DUH 3: Dacă-l întrebi pe el, probabil o să-ți spună că o sală de operații nu e doar o maşină de cusut, e şi un aparat biologic pentru

satisfacerea necesităților. Aşa că, Ofelia, du-te la duş.

DUH 1: Hai sictir!

DUH 2: Exact. Exact asta vroiam să-i spun şi eu. Te deranjează?

DUH 1: Deloc. Dă-i înainte. Dezvoltă. Un bloc operator e o maşină de locuit, un fotoliu e o maşină de şezut, un pat e o maşină de dormit, o chiuvetă e o maşină de spălat, un bărbat e o maşină de futut...

DUH 2: O maşină de futut nervi şi bună dispoziție. Exact ca tine.

DUH 3 *(privind uriaşul tablou)*: O pădure e o maşină de pierdut mințile în ea. Despre voi e vorba. Ați văzut asta?

DUH 1: De unde-a apărut tabloul ăsta? Ce caută aici?

DUH 2: Habar n-am. Acum îl văd şi eu pentru prima dată.

DUH 1: Ba mie mi se pare foarte cunoscut. Am senzația că l-am mai văzut undeva. Nu e ciudat?

DUH 3: Deloc. Uitați-vă la frunze, la iarbă, la scoarța copacilor. Nu v-aminteşte de nimic?

DUH 2: Seamănă cu pădurea noastră!

DUH 3: Aşa e. Doar seamănă. Dar formele astea? Nu le-ați mai văzut nicăieri?

DUH 1: Stai aşa! Ornamentele! Sunt ornamentele de pe clădiri!
DUH 2: Aşa e. Ce chestie! Acum îmi dau seama c-a umplut cu ele tot oraşul.
DUH 3: Îl recunoaşteţi? Copacul cu cap de câine de pe faţada primăriei. Şi-aici sunt fructele de la intrarea în sala de concerte.
DUH 2: Uite şi crengile în formă de şerpi de pe pereţii tribunalului. Şi păsările-frunze de pe tavanul operei. Ce nebunie! Ce-o fi fost în capul lui?
DUH 1: Adevărul e că fără el nimeni nu şi-ar mai aminti de pădurea noastră. Nici măcar unii dintre noi.
DUH 3: Nu fi naiv. E mâncat de remuşcări pentru moartea Larisei. Nenorocitul îşi închipuie c-o să scape doar cu-atât. Apropos, ce zi e azi?
DUH 2: E 13 iunie. Sărbătorim ceva?
DUH 3: Dimpotrivă. Azi se-mplinesc două luni de la accidentul Larisei. Mi-am amintit pentru că-n ziua aceea Raphael i-a pus lui tata aripa la loc .
DUH 1: Ce noapte groaznică! Nici nu vreau să-mi amintesc.
DUH 2: Eu n-am cunoscut-o decât atunci. Am auzit că era o nimfă mişto, dar cam ciudăţică.

Lumea vorbeşte că nu trebuia să plece din pădure.

DUH 1: Eu nu-nțeleg cum a răpit-o arhitectul. Noi unde-am fost atunci?

DUH 3: Nu mai contează. Ultima oară am văzut-o la înmormântarea ei.

DUH 2: Atunci când s-a lăsat cu scandal? Când au venit băieții noştri?

DUH 3: Voi nu ştiți ce-a fost acolo. Închipuiți-vă că în mijlocul slujbei au apărut în cimitir nişte arătări ciudate, zici că erau din *Stăpânul inelelor*, cozi, solzi, blănuri, coarne, mă rog, tot trusoul. Eu i-am recunoscut imediat, dar lumea a crezut că se filmează ceva şi a început să protesteze. Băieții noştri țineau morțiş să depună o coroană pe mormântul Larisei, ceilalți nu pricepeau ce se-ntâmplă, până la urmă a venit poliția călare şi i-a împrăştiat. Îmi pare rău, sunt rudele noastre, dar nu trebuiau să se expună.

DUH 1: E-adevărat că le-au mâncat polițailor un cal?

DUH 3: Aşa se povesteşte, dar eu n-am mai stat că mi se făcuse ruşine. A doua zi consilierii locali au hotărât că pădurea trebuie defrişată în regim de urgență.

DUH 2: Mă tem că de-atunci a-nceput şi obsesia arhitectului pentru ornamentele pădurii. Ucigaşul se întoarce întotdeauna la locul crimei.

DUH 1: Fii sigur. Ştiţi ce mi-a spus Valefor când a văzut că toţi pereţii biroului erau plini cu ornamente în formă de melci? Citez: „îl bag în mă-sa pe arhitectul vostru, cu tot cu estetica lui dispeptică.” După care-a-nceput să vomite. Ştiţi, Valefor suportă numai scoicile.

DUH 2: Iată un hoţ sensibil.

DUH 3: Şi iubitor de artă, pe deasupra.

DUH 1: Nu fiţi răi. Am înţeles că-n tinereţe a furat un bust de care s-a şi îndrăgostit.

DUH 3: Şi de ce dispeptică?

DUH 1: Pentru că, pe când studia la Paris, arhitectul s-a înfruptat cu prea multă lăcomie din patiseria franţuzită şi-acum oraşului o să i se cam aplece. N-am înţeles prea bine, dar cred că Valefor se referea la ornamente.

DUH 2: Adevărul e că domnul arhitect a cam exagerat. Unde te uiţi sunt pline zidurile de frunze şi iarbă. Parc-am fi la grădina botanică, nu la oraş.

DUH 3: Ciudate vorbe pentru un duh de pădure. Cred că Raphael n-ar fi prea încântat să le-audă.

DUH 2: Mi se rupe.

DUH 1: Ți se rupe? Ai şase coaie să i-o spui în față? *(se aude telefonul fix)*

DUH 3 *(după bip, ridică receptorul şi ascultă)*: Ssst! E arhitectul. Tocmai a lăsat un mesaj. *(apasă pe un buton. Se aude vocea arhitectului: „Dragii mei colaboratori. Regret că nu putem fi împreună, dar m-am gândit că vestea pe care am să v-o dau va fi mai uşor de suportat. Am hotărât ca începând de azi să mă retrag din funcția de arhitect-şef al oraşului şi din viața publică. E mai bine aşa pentru toată lumea, dar mai ales pentru mine. Nu încercați să mă căutați. N-am să răspund nimănui. Mi-am dat seama că trebuie să-mi petrec mai mult timp alături de amintirea Larisei. Vă îmbrățişez cu toată dragostea. Şi încă ceva: nu uitați să-mi udați tabloul în fiecare zi.")*

Cele trei duhuri se uită la tablou, pe urmă unul la altul, apoi se-ntorc, şi, în acelaşi timp, aruncă conținutul paharelor peste cap şi peste „pânză".

DUH 2: Ucigaşul de nimfe se retrage. Mai bine se retrăgea taică-său când l-a făcut.

DUH 1: „Dragii mei colaboratori?” Păi asta înseamnă că toată haleala asta era pentru ei.

DUH 2: Doar nu ți-ai imaginat că era pentru tine.

DUH 3: La naiba! Cât e ceasul?

DUH 1: Aproape şapte. Ce oră de sindrofie. În curând pe scări se vor auzi paşii colaboratorilor. Aş putea să iau eu tabloul?

DUH 3 *(adulmecă tabloul)*: Nu te-aş sfătui. E fals.

DUH 2: De unde ştii?

DUH 3: Miroase-a frunze moarte. Se vede de la o poştă că-i făcut de el. Ce fețe-aveți! Surorile Grimm. Să nu uităm pentru ce-am venit aici. Hai, scoateți cărțile din rafturi. Să nu vă scape una! *(duhurile aduc cărțile din bibliotecă)*

DUH 1 *(citind de pe o listă)*: Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce şi William Shakespeare.

DUH 3: N-am înțeles. Ce caută Shakespeare pe listă?

DUH 1: Păi, am crezut că... pădure, duhuri, vrăjitoare...

DUH 2: Dacă aude Raphael, te-ai ars.

DUH 3: Dă-mi lista. Mda. În rest sunt toți. Păcat că nu-i şi domnul arhitect aici. Cu cine începem? *(Cei trei scot aruncătoarele de flăcări şi ard cărțile)*

DUH 3: Ajunge! Cenuşa celor două litere îi vor rămâne amintire.

DUH 2: Mi-e cald. V-am pupăcit. Mă duc acasă.

DUH 1: Stai! Vin şi eu. Pădurea sau moartea! *(către DUH 3)* Mai stai?

DUH 3: Eu mai rămân puțin să fac curat. *(după ce ceilalți ies, se apropie de tablou, îl priveşte, îi dă foc şi apoi iese.)*

ŞASE

Arhitectul se află în cabana lui, de la marginea pădurii. Pe peretele din spate e un tablou uriaş, făcut din frunze şi iarbă, asemănător cu cel care tocmai a ars şi care reprezintă luminişul din pădurea unde a cunoscut-o pe Larisa.
Arhitectul descrie interiorul cabanei, arătând cu un indicator fiecare obiect.

ARHITECTUL: Aceasta e cabana de la marginea pădurii. Am construit-o a doua zi după înmormântarea Larisei şi începând de astăzi voi locui în ea până cînd voi afla tot adevărul despre misterioasa moarte a soției mele. Aceasta e fereastra. Aceasta e uşa cabanei mele. Acolo e vatra, acolo e colecția mea de conserve de mazăre şi bere de ghimbir, dincolo e patul şi cele două fotolii, iar aici e dulapul în care-mi țin tuburile mele de arhitect. Dar cum m-am lăsat de arhitectură, voi umple aceste tuburi cu fluturi, paianjeni, gândaci, omizi, veverițe, iepuri, vulpi, râşi, lupi, urşi şi-alte lighioane. N-am

nici o remuşcare c-am părăsit oraşul. Îmi pare rău de-un singur lucru: că n-am aflat nici până astăzi la cine-a plecat inima Larisei. Scârba aia de doctor n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Poate că se temea c-am să vreau inima înapoi. Poate c-avea dreptate. Aici e tabloul cabanei mele. E marele cadou de nuntă primit de la rudele Larisei. Mi s-a transmis că trebuie să-l ud în fiecare zi. Azi e una din ele. *(îl udă cu un pulverizator)* Am încercat să-mi fac şi eu unul acasă, dar nu mi-a ieşit la fel de bine. Poate c-ar trebui să devin în sfârşit vegetarian. De aceea am să-mi deschid încă de astăzi o conservă de mazăre şi o bere de ghimbir, din care am să mănânc şi am să beau sănătos şi frugal, aşa cum mi-am dorit toată viața. *(telefonul fix de pe perete începe să sune)* Acela e un telefon, care n-ar trebui să sune. El totuşi sună, dar eu n-am să răspund pentru că aşa am hotărât. Câtă insistență! Totuşi, n-am să reacționez, deoarece vreau să mă comport frugal şi sănătos. *(telefonul nu mai sună)* Telefonul care n-ar fi trebuit să sune, nu mai sună abia acum. Să ne întoarcem la conserva de mazăre şi berea de ghimbir. Aceasta e o lunetă. Ea se poate folosi atât ca atare, cât şi ataşată unei

arme de foc. Caracteristica ei principală este că micşorează distanța dintre obiecte şi priviri. Cu alte cuvinte, distanța dintre acest obiect şi privirile celor din pădure e mult mai mică decât în realitate. Din păcate, deşi am umplut zidurile oraşului cu cele mai trăznite modele vegetale ce ne vor aminti de adorata noastră soție, nu cunoaştem aproape nimic despre fauna acestui rest de pădure, dar bănuim că acolo există încă entități necunoscute, având gânduri ascunse şi intenții duşmănoase, motiv pentru care suntem pregătiți să restabilim în orice moment liniştea şi ordinea silvică. *(sună telefonul mobil)* Acesta e un alt telefon, care n-ar fi trebuit să sune. Şi doar i-am rugat să nu mă caute. *(sună şi telefonul fix. Arhitectul arată spre toporul de după uşă)* Acesta e un topor, iar acesta va fi un gest necugetat dar necesar. *(sparge cu toporul telefonul fix de pe perete şi se pregăteşte să-l distrugă şi pe cel mobil. Acesta se opreşte din sunat.)* Ai dreptate, Larisa. La urma urmei există şi alte soluții. *(ia mobilul şi formează un număr)* Alo! Alo! Aş dori să vorbesc cu operatoarea numărul zece. Da, aştept. Alo, domnişoara numărul zece? Sărut mâinile, ştiu, mi s-a spus

să vă sun doar în situații speciale, da, cred că am ceva special pentru dumneavoastră, aş dori să-mi schimb numărul de telefon, da, cel de pe care vă sun, aş dori un număr la care să nu pot fi apelat nici măcar din greşeală, nu ştiu, ceva cu minus înainte, cu cifre romane, cu fracții, vă priveşte, nu vreau decât să fiu lăsat în pace, să nu-l văd, să nu-l aud, să nu-l simt, fără vibrații, fără lumini, cum? de ce nu renunț la el? mi-e greu să vă explic, domnişoară, să zicem că uneori îmi place să ascult mesajele pe care soția mea obişnuia să mi le lase, cum? ați şi găsit un număr? nu, nu vreau să-l notez, doar n-o să mă sun singur, vă mulțumesc, aveți o voce minunată, ce păcat că n-am s-o mai aud niciodată. *(aruncă telefonul pe pat)* Ce sănătoasă şi frugală e viața în pădure. Mâine voi face o plimbare până în luminiş, voi sta pe malul iazului şi poate voi plânge puțin, apoi mă voi ascunde în peştera din stâncă şi-l voi aştepta pe Raphael, nu mă grăbesc, avem amândoi tot timpul, dar până la urmă balaurul va trebui să iasă din bârlog şi-atunci îl voi prinde şi-l voi închide pentru totdeauna într-unul din tuburile mele...

Se opreşte pentru că telefonul mobil începe să sune din nou. Arhitectul îl priveşte uluit, îl lasă să sune o vreme, apoi se ridică, îl deschide şi îl duce la ureche, fără să spună nimic. Ascultă atent şi calm, dar după un timp mâinile încep să-i tremure, îşi aprinde o țigară, apoi încă una şi încă una, se aşează pe pat, se ridică, face diagonale şi în tot acest timp ascultă telefonul, într-o stare de maximă agitație şi tensiune.

ŞAPTE

În luminişul din pădure îşi face apariţia un cuplu de îndrăgostiţi. Ea, o femeie la treizeci de ani, el, un bărbat cam pe la patruzeci. Poartă rucsacuri şi par să fi venit într-o excursie.

BĂRBATUL: Îmi place. Ce inspiraţi am fost să venim aici.

FEMEIA: A fost ideea ta, iubitule. *(îl sărută)* Îţi mulţumesc. Sinceră să fiu, nu credeam să mai găsim ceva. Am auzit atâtea poveşti despre locul ăsta. De fapt, dacă mă uit bine, din toată pădurea n-au mai rămas decât nişte efigii: iazul, stânca, peştera, luminişul...

BĂRBATUL: Şi totuşi, nu i se văd marginile. Vezi, nici o lizieră. Peste tot, în jurul nostru, e întuneric.

FEMEIA: Ai transpirat. Ţi-ai luat medicamentele?

BĂRBATUL: Tu eşti medicamentul meu.

FEMEIA: Poate c-ar trebui să mai reducem doza.

BĂRBATUL *(o îmbrățişează)*: Sau poate s-o mai creştem.

FEMEIA: Sunt de acord. Hai să ne-aşezăm aici. Îmi dai puțină apă?

BĂRBATUL: Cred că s-a-ncălzit.

FEMEIA: E bună. Tu nici n-ai voie rece. Cum eşti?

BĂRBATUL: Sunt OK. Nu-ți mai fă atâtea griji.

FEMEIA: Te iubesc. Vreau să fim împreună.

BĂRBATUL: Dar suntem împreună. *(o îmbrățişează)* Uite, acum chiar suntem împreună. Nu vrei să-ți fac o poză?

FEMEIA: Vreau să-mi faci un copil. După aia poți să-mi faci ce vrei.

BĂRBATUL: Bine. Mai vrei apă?

FEMEIA: Ți-am spus ce vreau. Nu te bosumfla. Ştiu că tu nu vrei. Dar trebuie să ai încredere în mine.

BĂRBATUL: Nu e vorba de asta.

FEMEIA: Ba da, o femeie ştie întotdeauna ce trebuie şi ce nu trebuie făcut. Gata, nu te mai gândi la ce-a fost. Acum e bine, eşti ca nou, doctorul a spus că nu trebuie decât să-ți iei medicamentele, eu o să am grijă de tine, ai să vezi, totul va fi bine.

BĂRBATUL: Ce s-a auzit?

FEMEIA: Nimic. Vântul printre sălcii.

BĂRBATUL: Ssst!
FEMEIA: Acum am auzit şi eu.
BĂRBATUL: Larisa? Cine e Larisa?
FEMEIA: Asta ai auzit tu? Mie mi s-a părut c-a strigat Amfisa.
BĂRBATUL: Crezi că mai e cineva în pădure? Ar fi destul de neplăcut.
FEMEIA: Gata, nu se mai aude.
BĂRBATUL: Mi s-a părut că vine dinspre apă.
FEMEIA: Acum e linişte. Nu mai e nimeni.
BĂRBATUL: De-aici s-a auzit, de lângă iaz.
FEMEIA: Eşti agitat. Poate ar fi mai bine să ne-ntoarcem.
BĂRBATUL: Nu, gata, mi-a trecut.
FEMEIA: Ba nu, nu cred că ți-a trecut. Bea puțină apă.
BĂRBATUL: Aş fuma o țigară. Ştiu că n-am voie, dar aş fuma o țigară.
FEMEIA: Fumează o țigară dacă asta vrei.
BĂRBATUL: Te deranjează?
FEMEIA: Nu mă deranjează nimic. Mă simt minunat. Vorbesc foarte serios.
BĂRBATUL: Chiar îți place-aici?
FEMEIA: Dacă-mi place? Tu ştii că eu am visat locul ăsta? De două luni îl visez în fiecare noapte. N-am vrut să-ți spun până acum pentru că nu eram sigură. Aş fi putut să te duc

până aici cu ochii închişi. Ştiu fiecare copac şi fiecare animal care se-ascunde-n el. Ştiu când se deschid florile şi când apune soarele în iaz. Uite, acum ar trebui să se audă o privighetoare.

Se aude croncănitul unui corb.

BĂRBATUL: Ai fost pe-aproape.

FEMEIA *(râzând, sărutându-l pe bărbat şi dansând în jurul lui)*: Sunt vrăjitoarea pădurii! Dacă nu mă mai iubeşti, am să te transform într-un... într-o... ajută-mă!

BĂRBATUL: Ssst! Opreşte-te! Iar a strigat cineva.

FEMEIA: N-am auzit nimic. Spune, ai prefera să te transform într-un broscoi sau într-un...

BĂRBATUL: Ai auzit? Stăpână! Cineva a strigat Stăpână!

FEMEIA: Mie mi s-a părut c-a spus spre stână. O fi vreo stână prin apropiere. Ai fost vreodată la o stână? Eu am fost. Abia după ce urci pân-acolo îți dai seama că norişorii ăia pufoşi, pe care-i vedeai de jos, erau de fapt oile care păşteau. E fabulos.

BĂRBATUL: A strigat Stăpână! Dacă vrei îți spun şi din ce copac s-a auzit. Sau poate-ar trebui să te las pe tine? La urma urmei, tu ai mai fost pe-aici.

FEMEIA: OK. Ai dreptate. Recunosc că locul ăsta e cam ciudat, faptul că se lasă visat în fiecare noapte e iarăşi o problemă, tu eşti în convalescență după pneumonie, ce mai contează că eu mă simt minunat, aşa că nu văd de ce n-am pleca acasă.

O ploaie de conuri de brad îi cade bărbatului exact în cap.

FEMEIA: O veveriță. Tocmai vroiam să te previn.

Bărbatul râde. Femeia râde şi ea. Cei doi se sărută şi se îmbrățişează.

BĂRBATUL: Vrei o gură de ness? E cu lapte şi cardamon.

FEMEIA: De unde-ai ştiut? Tocmai mă uitam după un automat de cafea.

Bărbatul scoate cu greu un termos de cafea dintr-un rucsac.

BĂRBATUL: Spune-mi, povestea aia cu visul, e adevărată?

FEMEIA: Cred că da. În dimineața de după transplant m-am trezit cu imaginea limpede a pădurii şi cu senzația concretă că mai umblasem cândva pe-aici.

BĂRBATUL: Un déjà-vu?

FEMEIA: Nu cred. Mi-e greu să-ți explic. E ca şi când te-ai arunca într-un lac, după o sută de ani în care n-ai înotat nici o secundă şi te trezeşti că dai din mâini şi din picioare ca la-nceput. Doctorii mi-au spus c-ar putea fi vorba de un transfer de informație subtilă.

BĂRBATUL: De unde până unde?

FEMEIA: De la inima pe care-am primit-o, la cortexul meu cerebral, dacă poți să-ți închipui că eu aş putea avea aşa ceva.

BĂRBATUL: Cine-a fost donatorul?

FEMEIA: La-nceput n-au vrut să-mi spună, dar până la urmă tot am aflat. Era soția unui celebru arhitect din oraş. Săraca, a murit nu departe de-aici. În timpul unei furtuni, un copac i-a căzut peste maşină şi a făcut-o zob. Doar inima i-a mai rămas întreagă. O tragedie. Iar pentru mine, renaşterea. Mai e cafea?

BĂRBATUL: Bea-o tu pe toată. Mie mi s-a uscat gura. Chiar nu vrei să-ți fac o poză? Uite-aici, pe malul iazului.

FEMEIA: Şi copilul? Pentru început aş dori o fetiță.

BĂRBATUL: S-a notat. Cum ajungem acasă. Promit! O vrei color sau alb-negru?

FEMEIA: Sepia. Am visat c-o să nasc în apă.

Bărbatul scoate din rucsac telefonul mobil, se uită la el şi fluieră.

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL: Ce să fie? S-a format un număr. Nu-mi dau seama cum. Mi s-a părut că l-am blocat.

FEMEIA: Se mai întâmplă. Şi eu am sunat de câteva ori din greşeală la poliție. După aia nu mai scăpam de ei.

BĂRBATUL: Probabil că l-am uitat deschis şi când am scos termosul atunci s-a format.

FEMEIA: Ce număr e?

BĂRBATUL: E din litere.

FEMEIA: Cum, din litere?

BĂRBATUL: Aşa cum îți spun. Sunt şi două cifre la mijloc, dar restul e din litere.

FEMEIA: Înseamnă că n-ai sunat pe nimeni.

BĂRBATUL: Aşa zici tu. Numai că aici îmi arată c-am vorbit cinci minute.

FEMEIA: Cu cine?

BĂRBATUL: Şi eu aş vrea să ştiu.

FEMEIA: Bine, dar tu n-ai vorbit cu nimeni.

BĂRBATUL: Eu nu, dar telefonul meu a vorbit. Iar Mister Nimeni a stat şi ne-a ascultat vreme de cinci minute.

FEMEIA: Asta-i bună! La urma urmei, n-am spus nimic compromițător. Dacă nesimțitul

ăla a stat să ne-asculte e treaba lui. Apropos, l-ai blocat?

BĂRBATUL: Normal că l-am blocat.

FEMEIA: Mi se pare mie sau îți pare rău după minute? *(râde)*

BĂRBATUL: E, căcat! Mă enervează faptul în sine.

FEMEIA: Care fapt?

BĂRBATUL: Că cineva a stat ca un şocâte şi a tras cu urechea la ce-am vorbit.

FEMEIA: Şi ce-am vorbit? Am deturnat avioane, am pregătit asasinate, ne-am spus porcării unul altuia? Ce-am vorbit? Nu ți se pare că exagerezi? Eu cred că exagerezi. Şi dacă nu te grăbeşti să-mi faci poza aia, o să apună şi soarele.

BĂRBATUL: În iaz. Ştiu. Zâmbeşte! Şi cu ochii. Crezi că nu te văd?

Cei doi îşi fac poze unul altuia cu telefonul mobil. La un moment dat se opresc. Vântul a-nceput să mişte iarba şi copacii, dar zgomotul făcut de acestea seamănă cu cel al unor şoapte.

OPT

Raphael, un bărbat bărbos, îmbrăcat în costum de camuflaj, cu o beretă pe cap şi o țigară de foi în colțul gurii, stă aşezat pe un tron vegetal şi se scarpină cu un con de brad în barbă. În jurul lui, o mulțime de făpturi invizibile, dar care se aud foindu-se şi care vor pigmenta cu aplauze şi urale discursul. Conul de brad va fi folosit de Raphael pe post de microfon.

RAPHAEL: Companeros. Spuneți-mi Raphael. Ştiți bine că atunci când conducătorii pădurii vorbesc la microfon, e cam greu să-i desprinzi de el. În ceea ce mă priveşte, nu trebuie să vă temeți de asta, ci de altele. Astăzi se împlineşte un număr rotund de ani – n-o să spunem câți, pentru că oricum nu mai interesează pe nimeni – de când am venit în această pădure. Recunosc, am trăit aici şi vremuri mai bune. Îmi amintesc de timpurile în care până şi eu, lider maximo, mă rătăceam ca un catâr prin desişuri şi nimeni nu ştia unde începe şi unde se sfârşeşte

marele nostru domeniu. Ce vremuri! Ce glorie! Ce păcat! Îi văd pe unii dintre voi că lăcrimează. Târziu, prieteni, târziu. Trebuia să lăcrimaţi atunci când se mai putea face ceva. Aţi crezut că vouă n-o să vi se-ntâmple. Ei, uite că vi s-a-ntâmplat! Istoria nu i-a iertat niciodată pe ghinionişti. Aţi crezut că în lipsa mea lucrurile vor merge de la sine. N-aţi înţeles până acum că nu mai putem trăi cu iluzia că popoarele pădurii se pot conduce singure? Nu mai putem să mergem în faţa lor şi să le spunem: „Da, îmi place să fiu în mijlocul vostru, îmi place să ţin cuvântări elfilor şi trolilor, să merg duminica în vizită de lucru cine ştie pe unde şi să văd cine ştie ce fabrică de aripi şi cozi, dar mai departe descurcaţi-vă singuri." Pentru că toţi aţi făcut până acum asta. Ajunge! Basta! Nu putem să ne comportăm ca oamenii, câtă vreme aparţinem altui timp şi altei lumi. Vreţi să trăiţi ca oamenii? Plecaţi la oameni şi nu ne mai consumaţi clorofila degeaba! *(aplauze şi urale)* Credeţi că mie-mi convine în ce hal am ajuns? Credeţi că mie îmi place să văd înghesuite într-un singur luminiş toate tărâmurile pe care le-am bătut cu piciorul cândva? Credeţi că mă bucură să-i văd pe

troli, gnomi, naiade, nimfe, elfi şi alte popoare călcându-se înfometaţi pe bătături şi bătându-se ca chiorii – să mă scuze ciclopii – pentru o ghindă putredă? Şi toate astea pentru că voi n-aţi avut îndrăzneala să vă opuneţi oamenilor? De ce n-aţi făcut-o? De ce v-aţi lăsat încălecaţi? Oare-aţi uitat toate învăţăturile sacre pe care vi le-am lăsat? Două luni, atât am lipsit de-aici, şi-n două luni aţi dat pădurea pe mâna oamenilor! Mă uit la voi şi-mi dau seama că unii nici acum nu s-au trezit. Nu văd pe nici unul să se uite în spate, pentru a vedea dacă nu cumva cineva trage cu urechea, poate un agent străin, angajat al vreunui concern forestier, care să transmită apoi informaţiile mai departe. Şi după aia vă mai miraţi că-n pădurea noastră, în loc de cântecele sirenelor, răsună zumzetul drujbelor şi-al ferăstraielor. Ştiţi foarte bine că în toate pădurile şi tărâmurile în care am călătorit şi am luptat, miroase-acum a ţigări de foi, a rom şi-a libertate, fie c-a fost vorba de tărâmul visării, de cel al zânelor, al ceţurilor, al elfilor luminoşi, al uriaşilor de promoroacă sau cel al morţilor, din care tocmai m-am întors, după ce mi-am vizitat un vechi prieten. Vă

amintiți că acum cincizeci de ani, când am ajuns aici, direct din jungla boliviană, am găsit orori inimaginabile, făcute de oameni cu complicitatea unor indivizi dubioşi, care scriau la comandă tot felul de minciuni, aberații şi elucubrații despre popoarele pădurii. J. R. Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce şi-ncă mulți alți autori de fantasy, au răspândit prin scrierile lor ideea că, de fapt, noi nu suntem decât nişte ciudați, nişte ființe fantastice, nişte monştri născuți ori să terorizeze omenirea, ori s-o slujească în genunchi. Noroc cu Shakespeare, care le-a mai spălat ruşinea şi ne-a descris aşa cum suntem. Onoare ție, camarade Will! În rest, minciuni, minciuni şi iar minciuni. Oare nu cumva imperialismul omenesc a inventat prostituția, ne-a târât femeile prin bordeluri şi-apoi, după ce le-a stors de vlagă pân-au devenit străvezii, le-a dat drumul să zboare prin păduri şi le-a numit zâne şi nimfe? Oare nu oamenii ne-au luat cele mai frumoase locuitoare ale apelor, le-au făcut spălătorese şi după ce le-au spălat şi creierul ni le-au trimis înapoi pe post de naiade şi sirene? Şi

oare nu tot ei ne-au răpit copiii, i-au oprit din creştere şi-apoi i-au dus la circ, numindu-i pitici, hobbiți şi spiriduşi? Credeți că asta se poate uita? Eu n-am uitat. *(aplauze şi urale)* N-am uitat nici că bravii noştri mineri, cei cu lămpaşe-n frunte, siliți de oameni să trăiască în mizerie, au devenit ciclopii fioroşi, care-au băgat spaima în Ulise şi-n Bucureşti, iar subnutriții şi malnutriții din Somalia şi Caraibe au fost numiți zombii, puşi să sperie lumea. Şi de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns, acum ne-au tăiat şi pădurea şi ne-au înghesuit pe toți în ghetoul Luminish, unde trebuie să devii invizibil pentru a putea trăi fără să te loveşti unul de altul. Dar să nu disperăm. Speranța moare ultima, e drept că-n chinuri, dar e ultima care dispare. Încă ne mai putem salva. De asta m-am întors aici şi sunt acum împreună cu voi. Pentru că spiritul realismului magic trebuie să penetreze cât mai multe locuri şi conştiințe. *(aplauze şi urale)* Drumul spre lumină nu ne va fi uşor. Oamenii ne vor pândi la fiecare cotitură, aşteptând din partea noastră momente de slăbiciune pentru a ne ataca. Dar avem şi veşti bune, companeros. Astăzi destinul ne-a trimis un mesager, pe care

specialiştii noştri l-au descifrat ca fiind semnalul aşteptat de mult. Aflați că astăzi, inima iubitei noastre nimfe, Larisa, s-a-ntors în pădure. Trei duhuri i-au ascultat bătăile şi alte trei i-au luat pulsul. E ea, nu-ncape nici o îndoială. Să veghem. Să nu lăsăm pe nimeni să ne-o mai ia, niciodată.
Şi-acum e rândul vostru. Am început cu arderea cărților otrăvite. Vom continua acum cu marele desant. Fără să ştie, arhitectul ne-a arătat calea pe care trebuie s-o urmăm. Grație planurilor sale, tot ce a dispărut din pădure s-a mutat pe zidurile caselor şi înăuntrul lor. Dar noi vom merge mai departe. De mâine, cei mai buni dintre voi veți coborî în oraş şi vă veți angaja în slujba oamenilor. *(proteste şi fluierături)* Aşteptați! Veți lucra ca pictori, decoratori, zidari, sculptori, grădinari, proiectanți, dendrologi, horticultori şi silvicultori. Prin voi, pădurea noastră va invada întreg oraşul şi până ca oamenii să se dezmeticească îi vom înghiți cu totul. *(aplauze şi urale)* Scheletul libertății noastre este deja alcătuit. Mai lipsesc carnea şi hainele. Le vom avea curând şi pe acestea. Vom avea şi bloc operator. Cel mai performant din pădure. Vă promit. Şi-acum,

să ne-amintim cuvintele bătrânului druid Marti, care ne-a fost vraci până la adânci bătrâneți: „Cel mai bun mod de a spune ceva este de a face acel lucru.” *(aplauze, urale)* Vă propun ca în încheiere să facem o poză pentru istorie. *(îşi scoate telefonul)* Ia te uită! Am format din greşeală un număr. Un număr de om? Asta ne mai lipsea! Companeros, cineva ne-a ascultat preț de cinci minute. *(proteste şi fluierături)* V-am spus eu că se trage cu urechea din toate pozițiile. Fiți vigilenți. Pădurea sau moartea! Vom învinge! *(aplauze, ovații şi urale. Raphael salută mulțimea, apoi, după ce aceasta pleacă, scoate din spatele tronului o puşcă cu lunetă şi priveşte prin ea. Zâmbeşte satisfăcut)* Bine-ai venit, iubirea mea. Ştiam c-ai să te-ntorci. Pe mine nu mă uită nimeni, niciodată. Inima mea tânjeşte după inima ta. Prea multă lume a vrut să mi te fure. Numai că aşa ceva nu se va întâmpla, niciodată n-am să las să se întâmple asta, nimeni nu se va atinge de ea, nimeni nu se va-ndrăgosti de inima Larisei mele, destul am împărțit-o cu toți, erai a lor, erai mai mult a lor decât a mea, am greşit, trebuia să distrug, nu să salvez toată pădurea asta blestemată, până la ultimul

fir de iarbă, am lăsat luminişul pentru că tu mi-ai spus că acolo va fi colțul nostru de paradis, locul unde inimile noastre se vor întâlni după moarte, acum cineva a intrat cu picioarele în paradisul nostru, dar îți promit, iubito, că-n noaptea asta va ieşi cu ele înainte.

Raphael îşi fixează arma pe umăr şi priveşte prin lunetă. Aşteaptă cu degetul pe trăgaci.

NOUĂ

Arhitectul e în continuare cu telefonul lipit de ureche. Stă aşezat pe marginea patului, cu capul sprijinit în mâini. E o statuie a dezolării şi neputinței. În cele din urmă închide telefonul, se ridică, scoate o hartă dintr-un sertar, o desface şi o întinde pe masă. Dintr-un alt sertar scoate un compas şi un echer cu care măsoară ceva pe hartă. Se uită cu luneta pe fereastră, apoi se întoarce şi măsoară din nou. Deschide din nou unul din sertare, scoate de-acolo un marker şi haşurează o porțiune de pe hartă. După ce termină de haşurat îşi deschide o conservă de mazăre, pe care o mănâncă privind când spre hartă, când spre fereastră. Termină de mâncat, îşi aprinde o țigară, apoi încă una şi încă una, şi-ncă una. Aşează cele patru țigări pe marginea mesei, în cele patru puncte cardinale. Va fuma din ele pe rând. Deschide dulapul şi scoate de-acolo câteva tuburi negre. Le deşurubează pe

rând, scoțând din ele planuri şi schițe, pe care le aruncă pe jos. Din ultimul tub scoate câteva bucăți de metal, pe care începe să le asambleze. În tot acest timp fumează din cele patru țigări şi din când în când se ridică pentru a se uita cu luneta pe fereastră. După ce termină de asamblat, arhitectul ține în mâini o armă de vânătoare, identică cu cea a lui Raphael. Îi adaugă şi luneta, nu înainte de a-i şterge lentila. Scoate dintr-un sertar o cutie cu cartuşe pe care o goleşte pe pat. Bagă două cartuşe pe țeavă. Se uită prin luneta armei pe hartă şi apoi pe fereastră. Se întoarce la hartă şi mai haşurează ceva. Se duce la fereastră şi se aşează pe un scaun cu spătarul întors invers. Apoi îşi fixează arma pe umăr şi priveşte prin lunetă. Aşteaptă cu degetul pe trăgaci.

ZECE

Bărbatul şi femeia stau pe un trunchi de copac, spate în spate, pe malul iazului. Bărbatul aruncă cu pietricele în apă. La un moment dat, pietricelele încep să-i vină înapoi.

BĂRBATUL: Ai văzut? Pietricelele se întorc la mine. Păcat că nu te uiți. E ca un ecou. Formidabil! Ce fraier am fost că n-am luat camera de filmat cu mine!

FEMEIA: Eu zic să te potoleşti. Am visat că-n iazul ăsta trăiesc tot felul de lighioane. Să nu ne trezim şi noi cu vreo una. Mai e ness?

BĂRBATUL: Cu Nessie? N-am eu norocul ăsta. Ce zici? Mai stăm?

FEMEIA: Cât e ceasul?

BĂRBATUL: Aproape opt. Peste-o oră se-ntunecă. *(continuă să arunce cu pietricele)*

FEMEIA: Cum vrei tu. Te-am rugat să încetezi. Parcă mi le-arunci în cap.

BĂRBATUL: Chiar te deranjează? Hai, încearcă şi tu. Ai să vezi, e super-distractiv. Uite, avem şi nisip. *(aruncă în iaz o mână de nisip)*

FEMEIA *(se întoarce spre iaz, frecându-se la ochi)*: Ce faci? Mi-ai dat în ochi!

BĂRBATUL: Nu-i adevărat!

FEMEIA: Ba da, mi-ai dat cu nisip în ochi!

BĂRBATUL: Eşti culmea! Spui asta ca să-mi strici mie distracția.

FEMEIA: Ce să zic! Halal distracție! Dă-mi termosul cu apă.

BĂRBATUL: Lasă că-ți torn eu. *(îi toarnă apă din termos în palme)* Nu pricep ce s-a întâmplat cu nisipul. Ştiu sigur că l-am aruncat în apă.

FEMEIA: Eu sunt de vină. Țineam ochii deschişi şi mă gândeam la el.

BĂRBATUL: La cine?

FEMEIA: La Nessie. *(râde)*

BĂRBATUL: Îți vine şi ție să râzi.

FEMEIA: Ce-ai vrea să fac?

BĂRBATUL: Nu ştiu. Am auzit undeva că lacrimile dizolvă nisipul.

FEMEIA: Vorbeşti serios? Chiar vrei să plâng? Să ştii că nu e mare lucru, chiar dacă sunt femeie.

BĂRBATUL: Asta mi-a plăcut.

FEMEIA: Înseamnă că nu te-ai prins.

BĂRBATUL *(sărutând-o pe ochi)*: Acum e mai bine?

FEMEIA: Mult mai bine. Acum nu te mai văd de loc. Ce faci cu telefonul?
BĂRBATUL: Mi-am amintit de numărul ăla.
FEMEIA: Îți faci prea multe probleme. Eu am şi uitat.
BĂRBATUL: Sper c-a uitat şi el. Mă-ntreb cine putea fi.
FEMEIA: Sună-l şi invită-l la o cafea.
BĂRBATUL: Ar fi o idee.
FEMEIA: E o idee. Hai, sună-l. Mai e cafea?
BĂRBATUL: Cine are-un număr ca ăsta nu bea cafea din termos. Poate la nisip.
FEMEIA: Da, la nisipul din ochii mei. Crezi că e terorist arab?
BĂRBATUL: De ce arab?
FEMEIA: Puneam şi eu cap la cap nişte indicii: prefix exotic, nisip, cafea, răbdare...
BĂRBATUL: Sună !
FEMEIA: Îl aud.
BĂRBATUL: Ce fac?
FEMEIA: Nu ştiu. Răspunde. Stai! Ce număr e?
BĂRBATUL: Nu e ăla. Răspund?
FEMEIA: Răspunde-odată!
BĂRBATUL: Alo! Alo! Alo! Vorbiți, vă rog! Alo!
FEMEIA: Iar nu e nimeni?
BĂRBATUL: Ba e, dar nu vrea să vorbească.

FEMEIA: Dă-mi-l mie.
BĂRBATUL: Taci o clipă! E unul care ține un discurs.
FEMEIA: Şi eu vreau!
BĂRBATUL: Stai! E tare tipul. Cred că e de la vreun partid. Combate bine. Ține. Vezi să nu-l închizi.
FEMEIA *(după ce ascultă câteva zeci de secunde îşi schimbă fizionomia şi se aşează)*: Nu mai vreau.
BĂRBATUL: S-a-ntâmplat ceva?
FEMEIA: Nu sunt sigură. Mi s-a părut că tipul ăla vorbea despre mine.
BĂRBATUL: Cum adică, despre tine?
FEMEIA: Vorbea despre inima mea.
BĂRBATUL *(se uită la telefon)*: Ai închis. Nu trebuia să-nchizi.
FEMEIA: Vorbea despre inima mea înainte să fie a mea.
BĂRBATUL: Nu cumva era doctorul? O fi la vreun congres de cardiologie.
FEMEIA: Spunea că inima mea a locuit aici.
BĂRBATUL: Unde, aici?
FEMEIA: Aici, în luminişul ăsta, unde tu mi-ai dat cu nisip în ochi.
BĂRBATUL: Ok, aşează-te aici şi bea o gură de apă. Ne liniştim, da?

FEMEIA: Spunea că inima mea a fost a unei nimfe, care locuia aici, în pădure.

BĂRBATUL: Inima ta a fost a soției unui arhitect. Chiar tu mi-ai spus asta. Soția arhitectului a murit într-un accident, iar inima ei a devenit inima ta printr-un transplant de rutină.

FEMEIA: De retină? Înseamnă c-am mai avut nisip în ochi.

BĂRBATUL: Am spus de rutină. Ce e cu tine?

FEMEIA: Eu cred că e adevărat ce se spune.

BĂRBATUL: Sigur că e-adevărat.

FEMEIA: Am simțit asta de când am visat locul ăsta pentru prima dată. Acum ştiu. Şi eu am locuit aici. Astăzi m-am întors acasă.

BĂRBATUL: Aşa e, o să ne-ntoarcem acasă, o să dormim, o să uităm şi totul va fi bine.

FEMEIA: Dacă dormim, n-o să uităm niciodată. Tu ştii unde să te-ascunzi?

BĂRBATUL: De ce să m-ascund?

FEMEIA: Eu ştiu. Vino cu mine.

BĂRBATUL: Nu merg nicăieri.

FEMEIA: Grăbeşte-te! Trebuie să ne-ascundem!

BĂRBATUL: O să ne-ascundem acasă. *(o ia de mână)*

Se aude un foc de armă. Bărbatul se prăbuşeşte rănit la picior.

BĂRBATUL: Culcat! Culcat, n-auzi! Întinde-te pe burtă.

FEMEIA: Ți-am spus că trebuia să ne-ascundem.

BĂRBATUL: Termină! Mamă, ce usturǎ! Sper că nu mi-a nimerit vreo arteră.

FEMEIA: Cine-ar putea să fie?

BĂRBATUL: Habar n-am. Poate nişte vânători. Vreun glonte rătăcit. *(încearcă să se ridice, dar un glonte îi şuieră pe deasupra capului)*

FEMEIA: Sunt vânători? Pe cine vânează?

BĂRBATUL: Pe noi. Nu te mişca şi nu vorbi. Când îți fac semn, te rostogoleşti până la copacul ăla.

Bărbatul ridică rucsacul deasupra capului. Se aude încă un foc de armă.

BĂRBATUL: Acum!

Cei doi se rostogolesc în spatele unui copac. Bărbatul îşi scoate cureaua şi îşi leagă piciorul, care sângerează.

FEMEIA: Te doare?

BĂRBATUL: Mă ustură puțin. Dă-mi telefonul.

FEMEIA: Ce vrei să faci?

BĂRBATUL: Să sun la 112. Tipul ori e dement ori se distrează cu noi.

FEMEIA: Eu sper că se distrează. Nu-mi plac demenții. Ai un mesaj.

BĂRBATUL: De la cine?

FEMEIA: Nu ştiu. E un număr ascuns.

BĂRBATUL: Ce vrea?

FEMEIA: BANG!

BĂRBATUL: Poftim?

FEMEIA: BANG! Aşa scrie-aici.

BĂRBATUL: Doar atât?

FEMEIA: N-ajunge?

BĂRBATUL *(după un moment de tăcere)*: Ziceai că ştii o văgăună.

FEMEIA: Ştiu. E o grotă săpată-n stânca de lângă iaz. Când visam că eram mică, mă jucam acolo. E-o ascunzătoare secretă, dar pentru că tu eşti iubitul meu, am să ți-o arăt. Ce bine-ar fi să se întunece acum. *(se întunecă brusc)* Yes!

UNSPREZECE

Arhitectul s-a retras de la fereastră şi îşi curăţă luneta cu o bucată de piele. Apoi îşi desface o conservă de mazăre şi o mănâncă, în timp ce studiază harta şi mai haşurează câte ceva pe ea. După ce termină de mâncat, îşi deschide o bere de ghimbir, din care bea trei înghiţituri. Apoi fumează două ţigări şi se întinde în pat cu mâinile la ceafă. Priveşte imensul tablou făcut din frunze şi iarbă, şi care reproduce imaginea luminişului, cu iazul, copacii şi stânca. Se ridică, îl curăţă de câteva frunze uscate şi smocuri de iarbă gălbuie, îl stropeşte cu un pulverizator, se dă câţiva paşi înapoi şi îl mai stropeşte o dată. Aceste gesturi vor fi intercalate în monologul care urmează.

ARHITECTUL: N-ar trebui să mă mai ocup cu asta, am făcut destul pentru el şi n-am primit înapoi mai mult decât de la o pisică, nu poţi să creşti un tablou ca pe-un animal de casă, aştepţi parcă mai mult decât de la o bucată de

blană, de la o prezență statică, electrostatică şi ortostatică, îl mângâi cu vârful degetelor, îl uzi cu apă sărată, îl roteşti după soare, şi-apoi îl rogi să-ți arate ce e dincolo de blestemata aia de intrare în grotă, ascunzătoarea celor doi, locul unde luneta nu poate să vadă, dar el rămâne o „natură moartă de mâna omului”, aşa cum scria pe spatele lui în ziua în care l-ai primit de la rudele Larisei, cadoul de nuntă pe care l-ai ridicat de la coletărie înainte de a părăsi starea civilă şi a intra în starea febrilă a lunii de miere, miere de pădure, vorba Larisei, când va fi, cum va fi, ce va fi?, va fi numai a mea, femeia mea, fetița mea, mama, bunica, mătuşa, verişoara, amanta mea, asta speri, asta crezi că se va-ntâmpla de-a doua zi, numai că a doua zi nu vine-atât de repede, a doua zi nu e ceva consecutiv, a doua zi e ziua-n care te trezeşti şi ea nu mai e lângă tine, priveşte pe geam, undeva, departe şi tu ştii încotro, nici nu e nevoie s-o mai întrebi, aşa că a doua zi se amână pentru a treia zi, când ea te roagă să scoți tabloul din garaj şi să-l atârni de perete, pe urmă citim amândoi instrucțiunile de folosire, căutăm prin casă un pulverizator şi abia după ce vede tabloul şiroind de apă se aruncă în brațele mele

ca-ntr-un iaz, în sfârşit facem dragoste, e perfect, cu excepţia momentelor când dispare de lângă mine şi se aşează gânditoare în faţa tabloului, dar asta nu durează decât câteva secunde şi apare din nou, mirosind a iarbă şi a conuri de brad, te obişnuieşti şi cu asta, psihiatrul meu m-a asigurat că toate femeile se refugiază imperceptibil, în timp ce fac dragoste, în faţa unui tablou, important e să nu fie vreun portret, câtă vreme nu e ceva carnal e-n regulă, iarba, frunzele şi conurile de brad nu dăunează grav căsniciei, mai bine natură moartă decât carne vie, mai bine Arcimboldo decât Rubens, dar eu am ştiut că din ziua aceea începusem s-o pierd, bucată cu bucată, celulă cu celulă, un singur lucru rămânea al meu, indiferent unde era, inima, inima ei de nimfă, Larisa era îndrăgostită de mine şi pentru asta acceptase să se despartă de copacul ei şi să se transforme în femeie, inima ei devenise iubita inimii mele. *(udă din nou tabloul, îl curăţă de frunzele uscate, îi piaptănă iarba)* Acum ar fi timpul să vorbeşti, ai putea să dai la o parte bolovanul de la intrare, n-o să dureze mult, o să-l nimeresc direct în frunte, nu trebuie decât să-mi arăţi intrarea în peşteră, mai departe e

treaba mea, n-aş vrea ca lucrurile să se complice, ar fi păcat să ți se-ntâmple ceva, doamne, câte nu i se pot întâmpla unui tablou ca tine, ai putea să iei foc, să te usuci, să fii păscut, cosit, brumat, dezfrunzit, ronțăit de lăcuste şi omizi, arta în natură e trecătoare şi în trecătoarea asta stăm la pândă şi noi, lunetiştii, vânătorii de elită, gata să lichidăm orice intrus care-a venit să fure inimi de nimfă. Ştiu că nu vrei să mi-l dai, e normal să-l ascunzi, doar e de-al vostru, aşteptam ca ea să-i spună pe nume, aşa cum făcea Larisa în nopțile în care vorbea în somn, vroiam să fiu sigur că e el, speram ca ea să-l strige, ar fi fost atât de simplu, câteva silabe şi totul s-ar fi terminat cu bine, Ra – fa – el, din pricina lui am pierdut-o pe Larisa, el e duhul rău care a pândit-o din ziua în care a plecat şi s-a rugat la ploaie, la vânt şi la furtună ca ea să se-ntoarcă, el e cel care-i bântuia visele, el a ademenit-o în pădure în seara accidentului, el i-a scormonit prin creier, el a deturnat apoi transplantul şi tot el e cel care vrea acum să pună mâna pe inima ei! *(smulge frunze şi iarbă din tablou)* Unde e? Unde e? Unde l-ai ascuns? Vorbeşte? Mortăciune! Eşti o natură moartă şi putrezită, asta eşti! Numai că ce

vreți voi nu se va întâmpla niciodată, niciodată n-am să las să se întâmple asta, nimeni nu se va atinge de ea, nimeni nu se va-ndrăgosti de inima Larisei mele, destul am împărțit-o cu toată lumea, erai a lor, erai mai mult a lor decât a mea, am greşit, trebuia să distrug, nu să salvez toată pădurea asta blestemată şi s-o lipesc de zidurile oraşului, până la ultimul fir de iarbă, am lăsat luminişul pentru că tu mi-ai spus că acolo va fi colțul nostru de paradis, locul unde inimile noastre se vor întâlni după moarte, acum cineva a intrat cu picioarele în paradisul nostru, dar îți promit, iubito, că-n noaptea asta va ieşi cu ele înainte.

Ia arma şi se aşează la fereastră, în poziție de tragere.

DOISPREZECE

Bărbatul şi femeia stau ascunşi în grota din stâncă.

FEMEIA: Te doare?

BĂRBATUL: Dacă nu mă mişc, nu mă doare.

FEMEIA: Încearcă să nu te mai mişti.

BĂRBATUL: Cred că asta vrea şi el.

FEMEIA: Adică.

BĂRBATUL: Nimic. Încercam să glumesc. Dă-mi o gură de apă.

FEMEIA: Nu mai e apă. Ai băut-o pe toată.

BĂRBATUL: Fir-ar să fie! Mi-e sete.

FEMEIA: Normal că ți-e sete. Ai făcut febră. Deschide gura.

BĂRBATUL: Ce-i asta?

FEMEIA: O pietricică.

BĂRBATUL: Nu mi-e foame. Mi-e sete.

FEMEIA: Bag-o-n gură şi suge-o.

BĂRBATUL: S-o sug?

FEMEIA: Ca pe-o bomboană. Se va forma salivă. Saliva taie setea.

BĂRBATUL: De unde ştii?

FEMEIA: Am visat. Ți-am spus că după transplant visez câte ceva ciudat în fiecare noapte. De exemplu, tu ştii ce să faci ca să nu te-neci în excursie?

BĂRBATUL: Nu ştiu. Nu-nghit pietricica?

FEMEIA: Nu. Ca să nu te-neci în excursie, îți umpli buzunarele cu peturi.

BĂRBATUL: Cu ce?

FEMEIA: Cu recipiente goale de plastic. Găseşti destule pe malul apelor. Fiind goale, peturile plutesc, şi tu odată cu ele.

BĂRBATUL: Ai visat tu asta?

FEMEIA: Asta şi-ncă multe altele. În carnețelul ăsta le-am notat pe toate. Dacă vrei, îți dau să te uiți.

BĂRBATUL *(citind)*: Extinderea mâinii eterice, neutralizarea elementului foc, vizitarea regatului ondinelor şi tritonilor, cum să devii invizibil...

FEMEIA: Invizibilă. Nu se referă la bărbați.

BĂRBATUL: Păcat. Începusem să sper.

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL: Mă doare de mă cac pe mine.

FEMEIA *(consultând carnețelul)*: Gândeşte-te la culoarea galben. Încearcă s-o vizualizezi.

BĂRBATUL: Crezi c-o să meargă?

FEMEIA: Ce-ai de pierdut?

BĂRBATUL *(după o vreme)*: Nu pot. Îmi iese mereu albastru.

FEMEIA: E bine şi albastru. Ar fi fost şi mai bine dacă te-ar fi împuşcat în stomac. Aici scrie că albastrul e bun la stomac. Pentru picior e mai bun galbenul.

BĂRBATUL: Eu îl sun.

FEMEIA: Pe cine vrei să suni?

BĂRBATUL: Pe lunetist. Îl sun şi-i spun că mă predau. Îi dau cât cere.

FEMEIA: Poate nu vrea bani.

BĂRBATUL: Toți vor bani. *(îl sună)* Vrăjitoarea nu răspunde. Mi-a intrat căsuța de turtă dulce.

FEMEIA: Lasă-i un mesaj.

BĂRBATUL: Nu pot. Nu ştiu ce să-i spun. Dacă răspundea era cu totul altceva. Aşa, am impresia că vorbesc prin lunetă şi el mă priveşte exact între ochi.

FEMEIA: Atunci scrie-i. Dacă butonezi, n-o să-ți tremure vocea.

BĂRBATUL: O să-i scriu. Chiar acum o să-i scriu. Cum să-i scriu?

FEMEIA: Pinot gris.

BĂRBATUL: Poftim?

FEMEIA: Pinot gris. Era expresia preferată a tatii. Adică rece şi sec. Fără sentimentalisme. Nu pare să fie genul.

BĂRBATUL: Cât să-i ofer?
FEMEIA: Depinde.
BĂRBATUL: Depinde de ce?
FEMEIA: De numărul şi calitatea țintelor. Mă vrea pe mine, pe tine, sau pe-amândoi?
BĂRBATUL: Şi-atunci?
FEMEIA: Propune-i târgul, dar lasă-l pe el să ceară. Fă-l să creadă că el conduce jocul.
BĂRBATUL: Şi când colo, chiar aşa e. Gata. L-am trimis. Crezi c-o să-mi răspundă? *(se aude un foc de armă)*
FEMEIA: Ăsta a fost pentru tine. Acum o să sune. *(telefonul sună. Bărbatul răspunde)*
BĂRBATUL: Da. Poftim? Nu-nțeleg. Bine, dar eu sunt...da, e-aici, imediat. *(îi dă telefonul Femeii)* Cred că te-ai înşelat. Pe tine te vrea.
FEMEIA: N-am chef de discuții.
BĂRBATUL: Spune-i şi lui. O să se bucure.
FEMEIA *(luînd telefonul şi îndepărtându-se)*: Alo! Da! Serios? Nu cred. Cred că tu ai o problemă. N-am de ce să te-ascult. Nu discut cu infractorii. Eu? Eu!? Tu ai tras cu arma-n mine... ai tras cu arma-n mine... n-are importanță... e logodnicul meu, câtă vreme... câtă vreme suntem împreună ai tras cu arma în mine, căcat cu ochi ce eşti, doar nu eu, crezi că mă sperii?, ce-am avut?, ce-am avut

acum două luni?, ce treabă ai tu cu ce-am făcut eu acum două luni?, şi?, ce-am eu de-mpărțit cu ea? *(pauză)* înțeleg, înțeleg, da, înțeleg, şi ce vină are el pentru toate astea?, n-are importanță, da, e logodnicul meu, cum îl cheamă? nu ştiu, e treaba lui cum îl cheamă, da, îl iubesc, care-i problema ta? repet, ce vină are el pentru ce s-a-ntâmplat atunci? dacă-l împart? nu, nu-l împart cu nimeni, nu, tu amesteci îngrozitor de tare lucrurile, nu, eu cred că nu-i acelaşi lucru, poftim? şi crezi c-a fost alegerea mea? e josnic să spui asta, chiar e o mizerie, nu, nu mă cunoştea, eşti mulțumit? da, ascult, ce rugăminte? ce să fac? acum? chiar vrei să fac asta?, ok, nu e nevoie să-mi explici, am înțeles *(îşi desface cămaşa)*, la urma urmei, câtă vreme nu le-auzim doar noi, bătăile inimii sunt un bun al întregului popor, *(îşi lipeşte telefonul mobil de partea stângă a pieptului)* o recunoşti? nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?, acum eşti mulțumit? alo, mai eşti acolo? poftim? nu cred, nu cred c-ai spus asta, e o nebunie, te implor, nu fă asta, te implor, alo, alo! nu închide! Alo! Boule! *(se întoarce plângând)*

BĂRBATUL: Linişteşte-te! Ce s-a-ntâmplat?

FEMEIA: Nimic. Poți să umbli? Trebuie s-o ştergem de-aici.

BĂRBATUL: Cine era? Ce vroia de la tine? Căuta pe cineva?

FEMEIA: O inimă. O inimă care acum e-aici, la mine-n piept. Iar tu, ghinionistule, te-ai îndrăgostit tocmai de ea.

BĂRBATUL: Ce-nseamnă toată nebunia asta?

FEMEIA: Înseamnă că mai mulți bărbați iubesc aceeaşi inimă. Şi pentru ea, la miezul nopții, unul din ei va trebui să moară. Oare cine? E-o cimilitură veche. Cred c-am visat-o şi pe asta.

BĂRBATUL *(îşi aprinde o țigară. Moment de tăcere)*: Cât mai avem?

FEMEIA: O jumătate de oră. Peste o jumătate de oră lunetistul va veni aici să te omoare. Ce-ai de gând să faci?

BĂRBATUL: O să pun capcane. O să mă lupt cu el. De ce te uiți aşa? Ai o idee mai bună?

FEMEIA: S-ar putea. Aşteaptă-mă aici.

BĂRBATUL: Unde te duci? Nu mă lăsa singur!

FEMEIA: Aici nu eşti niciodată singur. Stai liniştit. Mă-ntorc imediat.

TREISPREZECE

Arhitectul îşi încarcă arma, îşi curăță luneta, se uită pe hartă, îşi deschide o conservă, o bere, fumează, îşi ia pulsul. La un moment dat, apa de la chiuvetă începe să curgă singură. Arhitectul se ridică şi închide robinetul. Urmează becul care se stinge şi se aprinde. Uşa dulapului se deschide şi se închide. Arhitectul îşi armează puşca. Un picior uriaş de insectă intră pe fereastră, apoi iese. În cabană începe să bată vântul. Frunzele din tablou încep să zboare prin cameră. Apoi, brusc, linişte. Şi dintr-o dată se pornesc toate: apa, becul, dulapul, fereastra, vântul.

ARHITECTUL: Raphael! Ştiu că tu eşti! Arată-te, vrăjitorule! Hai, ca-ntre bărbați! Sau ai rămas fără cohones? *(se aud trei bătăi în uşă)* Intră!

În încăpere intră cele trei duhuri, care controlează încăperea, o verifică cu

detectoarele de mină şi apoi ies. Intră Raphael, trăgând dintr-o havană.
Pe umăr poartă o armă cu lunetă, identică cu cea a arhitectului.

ARHITECTUL: Ce intrare de căcat. Chiar nu m-aşteptam din partea ta.
RAPHAEL: Depinde de gusturi.
ARHITECTUL: Care gusturi?
RAPHAEL: Cine are gusturi de căcat, i se pare de căcat tot ce nu e de căcat.
ARHITECTUL: Căcat! Apropos, ce dracu pute-aşa?
RAPHAEL: Totul. E-un vechi obicei omenesc. Să-ți pută tot. Când n-ai pus laba pe nimic în viață, îți pute totul. Totul, cu excepția ta, desigur.
ARHITECTUL: Mă laşi? Ce, crezi că eu nu pot să vorbesc aşa? Eşti Raphael, nu? *(adulmecă)* Revin: ce dracu' pute-aşa?
RAPHAEL *(arătându-i trabucul)*: Poate ăsta. În ultima vreme le primesc cam mucegăite. *(oftează)* Insula e tot mai departe.
ARHITECTUL *(miroase trabucul)*: Ştii a ce miroase?
RAPHAEL: Spune-mi tu. Văd că te pasionează.
ARHITECTUL: A pişat.
RAPHAEL: Imposibil.

ARHITECTUL: Căcat!
RAPHAEL: Hotărăşte-te odată.
ARHITECTUL: Chiar nu pricepi? Cineva se pişă la greu pe havanele tale.
RAPHAEL: La propriu?
ARHITECTUL: La greu.

Raphael scoate de prin buzunare o mulțime de trabucuri pe care le miroase.

ARHITECTUL: Te-ai lămurit? Este sau nu este?
RAPHAEL: Este. Este o problemă cu PH-ul.
ARHITECTUL: Ce e cu PH-ul?
RAPHAEL: PH-ul uman. E prea acid. Vreau să spun, urina. Urina de om e acidă. Asta explică mirosul şi gustul de mucegai. Înțelegi?
ARHITECTUL: Dezvoltă. Dacă tot ai venit aici, avem tot timpul.
RAPHAEL: Spre deosebire de noi, oamenii sunt mai acizi. Cauzele sunt multiple, începând cu alimentația şi terminând cu lecturile. Noi suntem bazici, ceea ce ne permite...
ARHITECTUL: ... să vă pişați pe havana, fără să-i stricați aroma şi gustul. Gata, am priceput tot! Tot, în afară de-un lucru. Când spui noi, la cine te gândeşti?
RAPHAEL: Tu mă-ntrebi asta?
ARHITECTUL: De ce să nu te-ntreb?

RAPHAEL: Ar fi trebuit să ştii cine suntem.

ARHITECTUL: Să zicem c-am uitat. A uita e omenesc, nu-i aşa?

RAPHAEL: Eu, camarazii mei, popoarele pădurii, Larisa, fosta ta soție. Bănuiesc că asta vroiai s-auzi.

ARHITECTUL: Nu prea, dar dacă tot ai spus-o, hai să lămurim lucurile. Larisa a fost soția mea, a trăit în oraş, printre oameni, în casa mea de om, în patul meu de om, iubea un om şi, apropos, când i-o trăgeam nu-i creşteau aripi sau antene, avea prieteni oameni, mânca mâncare de om şi tot ca un om a şi murit, strivită de-un copac în blestemata voastră de pădure. Iar inima ei tot la un om s-a dus. Aşa că nu-ncerca să m-abureşti.

RAPHAEL: Nu e vorba de asta. Tu nu ştii încă multe lucruri.

ARHITECTUL: O, nu ştiu multe! Aşa e, sunt doar un om, cât aş putea să ştiu? Un singur lucru vreau să afli: chiar dacă a durut-o, Larisa a vrut să uite locul ăsta şi mai ales pe tine. Pe tine, care-o bântuiai în somn, chemând-o să se-ntoarcă. De ce n-ai lăsat-o să trăiască cu mine? Erai gelos, nu-i aşa, satir bătrân?

RAPHAEL: Era fiica mea.

ARHITECTUL: Fiica ta?! Larisa era fiica ta! Dumnezeule! Şi crezi că asta schimbă cu ceva lucrurile? Crezi că i-ai vrut binele? Acum două luni ai reuşit s-o convingi să se-ntoarcă. Şi-acum e moartă. Tu ai ucis-o, Raphael. Acum eşti fericit?

RAPHAEL: Şi ce-ai să faci acum? O să mă-mpuşti? Bănuiesc că pe mine n-ai să mă nimereşti doar în picior.

ARHITECTUL: A, deci eşti la curent. Şi eu care-am crezut că frumosul din pădurea adormită erai tu. Cu-atât mai bine, m-ai scutit de nişte explicații.

RAPHAEL: Te-nşeli, dragă ginere. Şi-acum ar fi bine să m-asculți până la capăt.

ARHITECTUL: N-am timp şi nici dispoziție. Acum am altceva de făcut. *(îşi încarcă arma şi se-ndreaptă spre uşă)* Nimeni nu se-atinge de ea. Nimeni nu se îndrăgosteşte de inima Larisei! Şi nu-mi mai spune ginere! Dă-te la o parte sau te găuresc.

RAPHAEL: Încearcă.

Arhitectul duce arma la ochi. În acel moment, puşca îi e smulsă din mâini, se ridică în aer şi dispare pe fereastra deschisă.

ARHITECTUL: Ce-a fost asta?

RAPHAEL: Turbulențe. Aşa e vara la pădure.
ARHITECTUL: Te avertizez că ai încălcat o proprietate privată. Unde mi-e arma? Am dat pe ea o grămadă de bani. Dacă-mi zgâriați luneta vă dau foc la vreascuri.
RAPHAEL: N-ai decât. Suntem ignifugați şi-asigurați. Puşca ai s-o primeşti înapoi dacă dezlegi o ghicitoare. Dar asta numai la sfârşit.
ARHITECTUL: La sfârşit? Crezi că noi doi vom ajunge la vreun sfârşit?
RAPHAEL: Toate poveştile au un sfârşit. Important e să fie cu happy-end.
ARHITECTUL: Fiica ta a murit aici, în pădurea voastră. Şi-ăsta a fost tot un happy-end?
RAPHAEL: Într-un fel, da. De obicei, nimfele de copac mor mult mai tinere. Se-ntâmplă rar să prindă suta.
ARHITECTUL: Mai scuteşte-mă! Ce legătură are moartea Larisei cu afacerile tale forestiere?
RAPHAEL: Ar fi trebuit să ştii. Şi poate că acum ar fi fost şi ea aici. Dar înainte de a-ți răspunde vreau să afli câte ceva despre afacerile mele... forestiere. Astăzi s-au împlinit cincizeci de ani de când trăiesc în pădurea asta. Motivele pentru care am venit şi pentru care am rămas aici, mă privesc

personal şi nu fac obiectul acestei discuții. Pentru tine însă, am să fac o excepție. După ce-am ratat un proiect într-o junglă din Bolivia, am hotărât să mă retrag în pădurile Europei şi să-ncep o viață nouă. Faptul că sunt doctor în medicină a contat enorm în acceptarea mea aici ca lider maximo. Am vrut să fiu un medic revoluționar şi cred că în privința asta n-am înşelat pe nimeni. Secretul e să-ți pese de tot ce e-n jurul tău. *(se apropie de tablou şi-l mângâie)* Să-ți pară rău şi dup-un fir de iarbă, care moare. Nenorocirea e că voi, oamenii, ați început de la o vreme să nu mai simțiți lipsa nimănui. Într-o bună zi lumea o să dispară şi voi o să aflați asta de la televizor. Când am venit aici, am crezut c-am nimerit într-un vis urât. Trecuseră deja câteva sute de ani de când mâna omului îşi băgase adânc piciorul şi aici. Frumoasele popoare ale pădurii fuseseră reduse la o masă amorfă de ființe schiloade, monstruoase, înfometate şi sălbăticite. Rând pe rând, cei de-aici erau răpiți, duşi la oraş şi obligați să presteze cele mai înjositoare munci. Femeile pădurii erau silite să se prostitueze şi-apoi erau trimise înapoi sub numele de nimfe, copiii lor erau opriți din

creştere şi deveneau piticii de la circ, locuitoarele apelor fuseseră transformate în spălătorese de rufe şi acvarii şi-apoi numite naiade, ondine şi sirene, minerii deveneau ciclopi, înfometații zombii, iar cei mai buni atleți de-aici erau trimişi la wrestling şi-apoi înapoiați sub numele de troli. Degeaba a-ncercat bietul Shakespeare să explice lumii că totul era o mare minciună. Apariția literaturii fantasy a dat pădurii lovitura de grație. Cum să te pui cu Tolkien, Pratchett, Rowling şi compania? Cam pe-atunci am apărut eu. I-am adunat pe toți în luminiş, i-am vindecat de boli, i-am hrănit, i-am îmbrăcat, i-am educat, i-am învățat să respecte şi să iubească. Trăiau din nou în armonie, ca pe vremuri. Cam pe-atunci ai apărut tu. Tu şi proiectele tale distructive.

ARHITECTUL: Distructive? Să ştii că te-am ascultat cu greu, pentru că pe alocuri băteai pădurile cu grație. Eu n-am făcut decât să aplic hotărârea unui consiliu local dintr-un oraş aflat în plină expansiune. Ce-ai fi vrut să fac?

RAPHAEL: Trebuia să te opui! Să lupți cu ei! Erai şi tu legat de locul ăsta.

ARHITECTUL: Să lupt? Pentru cine să lupt? Pentru pădurea care mi-a ucis soția?

RAPHAEL: Adineaori m-ai întrebat ce legătură e între moartea Larisei şi povestea nimfelor de copac. Ştiai că Larisa era o nimfă de copac?

ARHITECTUL: Ştiam. Şi ce-i cu asta?

RAPHAEL: Şi n-ai dorit să afli mai multe despre ea?

ARHITECTUL: Deloc. Pentru mine, pădurea şi trecutul ei de nimfă era un capitol îngropat.

RAPHAEL: Şi-atunci, decât să afli mai multe, ai preferat s-o-ngropi şi pe ea, odată cu trecutul.

ARHITECTUL: Ce vrei să spui?

RAPHAEL: E-adevărat că Larisa a-ncercat să-ți vorbească de mai multe ori despre copacul în care trăise până să te cunoască şi tu ai respins-o de fiecare dată?

ARHITECTUL: Aşa e. La ce bun să vorbim despre viața în copaci. Doar nu mă însurasem c-o maimuță.

RAPHAEL: E-adevărat, Larisa nu era o maimuță, deşi n-ar fi fost nimic ruşinos în asta. Larisa era o nimfă de copac. Iar nimfele de copac îşi dau ultima suflare odată cu copacul lor. Simultan, concomitent şi-n acelaşi timp şi spațiu.

ARHITECTUL: Nu-i adevărat! Ce aberație! Chiar crezi că poți scăpa mințind în halul ăsta?

RAPHAEL: Să scap? Eu pot să scap oricând, fie că mint sau nu. Sunt duh profesionist şi nu mă poate prinde nimeni. De-aceea noi, duhurile, n-am mințit pe nimeni, niciodată. Dar tu, biet muritor, cum vei scăpa oare de gândul că Larisa a murit din pricina orbirii tale?

ARHITECTUL: Scuteşte-mă de retorica asta de doi lei. Copacul ăla a căzut din pricina furtunii. Toată lumea ştie.

RAPHAEL: Acum două luni asta ştiam şi noi. Numai că vuietul de furtună nu prea seamănă cu cel de drujbă.

ARHITECTUL: De drujbă?

RAPHAEL: Aşa cum ai auzit. Copacul Larisei a fost doborât în noaptea aceea de echipa de tăietori ai consiliului local.

ARHITECTUL: Se poate, dar nu i-am trimis eu. A fost decizia celorlalți.

RAPHAEL: Iar tu nu te-ai opus. Ai ales să te abții de la vot.

ARHITECTUL: De unde ştii?

RAPHAEL: Iar uiți că suntem duhuri şi că nimic din ce e omenesc nu ne e străin. Nici măcar

spitalul unde acum două luni a avut loc un transplant de inimă.

ARHITECTUL: Un transplant? Dumnezeule! Transplantul cu inima Larisei. Deci voi ați fost! Voi ați înlocuit bărbatul cu femeia! Ați nesocotit hotărârea mea! Ați făcut trafic de organe! Aşa ceva nu se prescrie nici măcar la duhuri. Puşcăria vă mănâncă! Unde mai pui că în curând o să aveți pe conştiință viața unui om. Am să-i tai excursionistului gâtul şi fără lunetă. Nimeni nu se-atinge de ea. Nimeni nu se-ndrăgosteşte de inima Larisei mele!

RAPHAEL: Nici măcar tu?

ARHITECTUL: Eu? Ia stai! M-a mai întrebat asta cineva.

RAPHAEL: Şi ai răspuns că nu e decât o glumă proastă.

ARHITECTUL: Exact. Mi-am amintit. Era chirurgul de la spital. Să nu-mi spui că tu...

RAPHAEL: Ei nu, nici chiar aşa. E-adevărat că suntem peste tot, dar nu putem fi pretutindeni. Să zicem că doctorul acela era... un prieten?

ARHITECTUL: Prieten? Înainte să-i povesteşti toate astea judecătorului, spune-mi şi mie de ce i-ați dat inima Larisei unei femei.

RAPHAEL: Pentru că o inimă de nimfă nu poate trăi în pieptul unui bărbat. Şi mai ales, nu poate trăi fără să iubească.

ARHITECTUL: Asta văd şi eu. Numai că Larisa şi-a dăruit inima ei inimii mele. Pricepi? Nu poate fi a altcuiva. Şi nici n-are să fie! Dă-mi puşca! Dă-mi puşca, n-auzi? *(vrea să ia un cuțit de pe masă, dar acesta începe să se mişte)*

RAPHAEL: Stai jos şi-ascultă-mă. Trebuie să ştii că, indiferent de ce s-a-ntâmplat între noi, pădurea îți va fi mereu recunoscătoare pentru că i-ai păstrat memoria pe zidurile clădirilor şi înăuntrul lor. Aşa ceva nu se uită niciodată.

ARHITECTUL: Mi se rupe! Am făcut-o pentru Larisa, nu pentru voi. Să vă intre bine-n căpățâna aia de lemn!

RAPHAEL: Pentru noi ai făcut altceva. Datorită ție s-a născut un plan care va salva pădurea şi pe cei care trăiesc în ea.

ARHITECTUL: Vă priveşte. Eu m-am retras din toate funcțiile. Nu-mi mai doresc decât ca visul Larisei să se-mplinească şi inimile noastre să se-ntâlnească acolo, pe malul iazului, în micul nostru colț de paradis.

RAPHAEL: Despre asta vroiam să-ți vorbesc şi eu. Am să-ți fac o ofertă pe care n-o vei putea refuza.

PAISPREZECE

Bărbatul şi femeia stau, unul lângă altul, în peşteră. Lângă ei e o lanternă aprinsă. Bărbatul se simte destul de rău, are dureri şi febră foarte mare.

BĂRBATUL: Raphael? Ăsta e numele lui adevărat? Nu mă minți?

FEMEIA: Nu te mint. I-am povestit tot şi mi-a promis că-ncearcă să m-ajute.

BĂRBATUL: Ți-a promis că-ncearcă? Vezi, asta deja nu sună prea bine. E ca şi când ai spune: „sunt convins că aş putea”, sau „cred că sunt sigur”.

FEMEIA: Mă rog, n-a spus chiar aşa. Important e că vrea să ne-ajute.

BĂRBATUL: Măcar nu trage şi el în noi. Mi s-a părut că asta vroiai să spui.

FEMEIA: Nu, nu asta vroiam să spun.

BĂRBATUL: Te-ai gândit vreodată cum arătăm noi doi văzuți prin lunetă?

FEMEIA: Cam înghesuiți.

BĂRBATUL: Exact. De asta lunetistul m-a ales numai pe mine. Tu n-ai mai încăput. Partea

proastă e că, văzută prin lunetă, orice ființă devine-o țintă. Cruciulița aia din mijlocul lentilei te transformă instantaneu într-un vânat. Ce zici, mi-ar sta mai bine cu blană sau cu pene?

FEMEIA: Ar trebui să te odihneşti puțin. Iar ai făcut febră.

BĂRBATUL: Trebuia să fac şi eu ceva, nu crezi? Nu mi-ai răspuns: cu pene sau cu blană? Sau poate cu solzi, aşa ca prietenii tăi din iaz.

FEMEIA: Cred că e bine aşa cum eşti. Câte puțin din fiecare. *(râd amândoi)*

BĂRBATUL: Auzi, ce-ar fi dacă i-aş scrie lunetistului că eu nu sunt îndrăgostit de inima ta, ci de cu totul altceva?

FEMEIA: Cum ar fi?

BĂRBATUL: Nu ştiu. Alege tu ceva.

FEMEIA: Puntea lui Varolio. E bine?

BĂRBATUL: Chestia asta se poate transplanta?

FEMEIA: Mă tem că nu. Din câte ştiu e undeva în creier.

BĂRBATUL: Perfect. Ce nu se poate înlocui e numai al meu. Cred că l-am putea convinge să mă grațieze. Ce zici?

FEMEIA: Nu ştiu. Sunt neliniştită la gândul că un bărbat s-ar putea îndrăgosti măcar de-o bucățică din creierul meu.

BĂRBATUL: Auzi, n-ai putea să mă iubeşti şi altfel? Trebuie neapărat aşa, din inimă?

FEMEIA *(sărutându-l)*: Altfel nu ştiu. *(îi pune mâna pe frunte)* Arzi. Uite, ți-am adus apă. Am uitat să-ți spun, când am ieşit m-am oprit pe malul iazului. Se făcuse deja întuneric şi nu m-a văzut nimeni. Îți place?

BĂRBATUL: Îmi aminteşte de tine.

FEMEIA: Înseamnă că e bună. Orice apă are gustul celui care ți-o aduce. Acum dormi. Eu o să stau de veghe. De la cafeaua aia să ştii că nu mi-e somn deloc.

BĂRBATUL: Mă bucur. Dacă apare lunetistul, să mă trezeşti. Nu vreau să mor în somn. Am auzit că dacă mori în somn nu mai auzi trâmbița îngerului. Apropos, ştii cum îl cheamă pe arhanghelul vindecător?

FEMEIA: Cum?

BĂRBATUL: Tot Raphael. Îți vine să crezi? Am citit undeva că e-nnebunit după parfumul de iasomie. Sper să-l visez în noaptea asta... *(adoarme)*

Femeia îl acoperă cu o haină şi se ghemuieşte la intrarea în peşteră.

Încet-încet, sub lumina lunii pline, pădurea începe să se anime.
Făpturi ciudate aduc în luminiş panouri, țevi, oglinzi, cutii metalice, pe care încep să le asambleze. În tot acest timp, cântă şi dansează. Luminişul s-a transformat într-un şantier unde se construieşte viitoarea sală de operații.
La un moment dat, din întuneric, apare o umbră, care se apropie amenințător de intrarea peşterei. În mână ține un obiect, care pare a fi un cuțit.

FEMEIA: E lunetistul. A venit. Ce să fac? Ce să fac? *(scoate telefonul şi încearcă să formeze un număr)*

DUH 3: Hei, e cineva acolo?

DUH 1: Nu mai striga, i-am văzut eu. Veniți mai aproape. *(ține „cuțitul" în mână şi se apropie de bărbat)*

FEMEIA: Va trebui să mă omori întâi pe mine.

DUH 2: Ce zice?

FEMEIA: Nu te apropia, laşule! Ce vrei să faci cu el?

DUH 1: Să i-l pun sub braț, stăpâna mea.

FEMEIA: Sub braț?

DUH 2: Mă rog, mai sunt şi alte locuri, dar nu-i acum momentul.

DUH 1: Dar dacă el preferă, eu cu plăcere mă ofer. *(se apropie de bărbat)*

FEMEIA: Ce-i asta?

DUH 1: Un termometru.

FEMEIA: Un termometru?

DUH 2: Stăpână, păreți dezamăgită.

DUH 3: Am fost trimişi să-i luăm temperatura şi mai apoi pe el. Raphael îl va opera în noaptea asta.

DUH 1: În sfârşit, inaugurăm blocul operator.

FEMEIA: Voi sunteți...

DUH 3: Duhuri de pădure.

DUH 2: Se pronunță ca fructe de pădure. Tot şase silabe.

DUH 3: Iar tu eşti cea cu inima Larisei. *(către ceilalți)* Sst! Auziți bătăile?

DUH 1: Mai întrebi? Bate pân-aici.

FEMEIA: De asta îmi tot spuneați stăpână? Sunteți drăguți. Mă bucur să vă cunosc, deşi parcă n-ar fi pentru prima oară.

DUH 2: Păi nici nu e. În noaptea aceea, urechea mea era acolo. *(arată spre pieptul femeii)*

DUH 3: Şi gura mea era acolo. *(arată spre buzele femeii)*

DUH 1: Eu îți luam pulsul. Îmi amintesc şi-acum: 90 – 60 – 90.

FEMEIA: Mi-ar fi plăcut. Unde e Raphael?

DUH 1: Vine cu celălalt. Cu arhitectul.

FEMEIA: Nu-nțeleg! Ce caută arhitectul aici?

DUH 3 *(dându-i un ghiont lui DUH 1)*: Cred că e vorba de-o confuzie.

DUH 2 *(dându-i un ghiont lui DUH 3)*: De fapt, e vorba de-o transfuzie. Am înțeles că doar sângele lui se potriveşte.

DUH 1 *(dându-i un ghiont lui DUH 2)*: Ca să vezi, ce mai potriveală! Să pici jos, nu alta!

DUH 2 *(dându-i un ghiont lui DUH 1)*: Trebuie să pice dintr-o clipă-n alta. Să ne grăbim şi noi. Unde-i iasomia?

FEMEIA: Iasomia?!

DUH 2: Aici, în pădure, e parfumul preferat a lui Raphael, stăpânul nostru. Dar pentru muritori, e somniferul absolut.

DUH 1: Înainte se numea iasomnie. Cu timpul, n-ul a trecut la insomie.

DUH 3 *(îi pune bărbatului pe față o mască de flori)*: Perfect. Dintr-un somn în altul. Asta a fost şi condiția intrării noastre în uniunea pădurilor europene.

FEMEIA: Nu prea-nțeleg.

DUH 1: E simplu. Cum te-ai trezit în ea, s-adormi pe loc, la loc.

FEMEIA: Sper ca măcar el să se trezească.

DUH 2: Aşa nădăjduim şi noi. I-ai spus cine suntem?

FEMEIA: Nici un cuvânt.

DUH 3: Perfect. Aşa e mult mai bine.

DUH 1: Vin ceilalți. A răsărit şi luna. Să mergem.

FEMEIA: Şi eu?

DUH 3: Rămâi aici, stăpână. E ordin de la Raphael. Sunt lucruri care nu trebuie văzute nici măcar de-o inimă de nimfă. Dar dacă vrei să ai o amintire, băieții o să-ți facă un montaj cu scene light, pe care-o să ți-l trimitem printr-un vis. Şi-acum rămâi cu bine şi gândeşte-te la ei. *(cele trei duhuri pleacă)*

FEMEIA *(rămasă singură)*: La ei? La care dintre ei?

Duhurile îl poartă pe brațe pe bărbat până în luminiş, unde îl aşează pe una din mesele de operație. Pe cealaltă e aşezat arhitectul, care e adormit şi el cu o mască de iasomie. Urmează scena transplantului, în care inimile celor doi bărbați vor fi schimbate între ele. Atmosfera e halucinantă, fantastică, psihedelică, suprarealistă şi sepulcrală, dar în acelaşi timp şi foarte corporală, carnală, amintind de teatrul anatomic al Renaşterii, cu inimile

celor doi purtate într-o procesiune de la unul la celălalt, cu transfuzii de la făpturile pădurii, cu ventilație mecanică asigurată de frunze uriaşe, cu aducerea iernii şi a zăpezii în luminiş, pentru a încetini funcțiile vitale ale celor doi, cu apropierea lunii până lângă masa de operație, pentru a-şi reflecta în oglinzi lumina. Raphael va fi maestrul de ceremonii şi va opera cu mâinile goale, asistat de cele trei duhuri. În final, trupul bărbatului va fi dus înapoi în peşteră, iar cel al arhitectului, la cabană.

CINCISPREZECE

În cabana arhitectului, după operație. Raphael stă tolănit într-un fotoliu şi fumează transfigurat o havană, în timp ce arhitectul udă tabloul cu un pulverizator.

RAPHAEL: Iartă-mă, suntem rude şi nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

ARHITECTUL: Nu mă mai cheamă.

RAPHAEL: Ce vorbeşti? Câtă vreme mai bate inima Larisei, eşti ginerele meu.

ARHITECTUL: Te-am rugat să nu-mi mai spui aşa.

RAPHAEL: Cum îți sună Jack? Jack. Am jucat şi eu odată un Jack. Dar nu-mi mai amintesc acum dacă era Jack Melancolicul, Jack Fatalistul sau Jack Spintecătorul. Tu ce fel de Jack ai putea fi?

ARHITECTUL: Spune-mi tu. Văd că nu poți trăi fără asta. Cum e tutunul?

RAPHAEL: Marfă. Simți că trăieşti. Ultima oară am fumat din astea în şcoala din Santa Cruz. *(scuipă)* Nenorociții! Mai ai?

ARHITECTUL: O cutie-ntreagă. După ce-ai plecat ieri, mi-am amintit că le primisem de la Larisa, de ziua ei.

RAPHAEL: De ziua ei? Eşti sigur?

ARHITECTUL: Foarte sigur. Larisei îi făcea plăcere să ofere cadouri de ziua ei. Nu mi-a spus niciodată de ce. Încă un secret de-al ei.

RAPHAEL: Nu e nici un secret. E un vechi obicei al nimfelor de pădure. Faptul că l-a păstrat şi-n casa ta, e semn că te iubea cu-adevărat.

ARHITECTUL: Poate. Poate c-am iubit-o şi eu. Poate că trebuia s-o las să plece. Cutia cu havane e aici, în sertar. Când nu e nimeni aici, intră şi serveşte-te.

RAPHAEL: Îți mulțumesc, companero. Cum eşti astăzi?

ARHITECTUL: Încă nu simt nimic

RAPHAEL: E prea devreme. S-ar putea abia pe mâine. Trebuie să-i dai timp. Apropos. Mi-am amintit că am o ghicitoare pentru tine. Dacă ştii răspunsul, îți dau puşca înapoi. Pân-acum nu mi s-a-ntâmplat. *(râde şi scuipă în direcția tabloului)* Chiar dacă-i opera mea, să ştii că nu-i nevoie s-o uzi în halul ăsta. Gândeşte-te că nici în pădure nu plouă-n fiecare zi.

ARHITECTUL *(continuând să ude tabloul)*: Poate că nu. Poate că nu ştim noi. Poate că plouă numai în somn. De ce spuneai că trebuie să-i dau timp?

RAPHAEL: E simplu. Tu eşti aici, iar ea... dincolo. În mod normal, comunicarea dintre creierul şi inima ta a luat sfârşit în noaptea asta. Numai că în pădure funcționează alte canale de comunicare. Va trebui să aştepți ca ele să se deschidă. Asta poate dura. *(scoate o cutiuță şi prizează un praf alb)* Vrei?

ARHITECTUL: Cât? Cât ar putea dura?

RAPHAEL: Nu ştiu. Nu e niciodată la fel. Uneori s-a-ntâmplat imediat, alteori...

ARHITECTUL: Niciodată. Înțeleg. Dar tu ai spus mâine.

RAPHAEL: S-ar putea ca şi mâine să spun tot mâine şi mâinele de după mâine să fie iarăşi mâine.

ARHITECTUL: O glumă proastă, nu? O nouă glumă proastă.

RAPHAEL *(cu ochii închişi)*: Nu e nici o glumă, lunetistule. Când vorbim de corazón, vorbim serios. Când e vorba de ea suntem pregătiți. Totul este conectat. Totul este separat. Totul e bucurie. Totul e tristețe. Nu există accidente. Totul e un accident. Nu există realitate

obiectivă. Orice realitate este obiectivă. Universul este pur material. Universul este pur spiritual. Precum deasupra, aşa şi dedesubt. Viața e o boală întotdeauna mortală. Sângele se scurge înainte, sau în afară şi în general pe de lături. Suntem cenuşii. Locuim între întuneric şi lumină. Era contemporană. Diaspora galactică. Era diastolică. Diaspora sistolică. Pentru orice lucru e o clipă prielnică. E timp destul să smulgi şi ce-ai sădit odată. Haina îl face pe om. Ne-haina o face pe femeie. Eu dorm, tu dormi, dar inima mea veghează inima ta. *(deschide ochii)* Acum ai înțeles?

ARHITECTUL: Şi inima lui? A bărbatului din pădure. E-aici. O simt cum bate mai tare, ori de câte ori mă gândesc la Larisa.

RAPHAEL: Inima lui. Fă abstracție de ea. N-o mai asculta. Uit-o.

ARHITECTUL: S-o uit?

RAPHAEL: Da, uit-o. Inima celuilalt e întotdeauna mai puternică decât creierul tău. Dacă n-o uiți, o să te țină ea minte. Şi după aia o să te facă s-o uiți pe-a ta. Nu pricepi c-aici e-o luptă pe viață şi pe moarte?

ARHITECTUL: Şi dac-am pierdut-o? Dacă inima mea n-o mai iubeşte pe Larisa? Dacă

n-a iubit-o niciodată cu-adevărat? Dacă Larisa a fost doar un trofeu şi dragostea pentru ea, o vânătoare de nimfe pe malul iazului?

RAPHAEL: Crezi? Tu ştii. Eu am făcut ce trebuia să fac. Eşti obosit. Odihneşte-te.

ARHITECTUL: E absurd! Nu se poate ca totul să fi fost în zadar. Trebuie să aflu, înțelegi? Trebuie să aflu care din inimile noastre o mai iubeşte pe Larisa. Nu pleca! Ghicitoarea! Trebuie să-mi spui care e ghicitoarea!

RAPHAEL: Altădată. S-a făcut târziu şi mai avem de ars câteva rafturi. Iar mâine pornim desantul asupra oraşului. Nu te mai gândi la prostii! Ai să vezi, totul va fi bine. Vom învinge, fiecare-n felul lui. Pădurea sau moartea!

ARHITECTUL: Aşa e. Pădurea sau moartea. Dar mai întâi, ghicitoarea mea.

RAPHAEL: O să-ți amintesc că tu ai vrut asta. *(mai trage pe nas nişte praf)*: „Cine-i cel care înghite tot/ Păsări, fiare, flori, copaci/ Roade fier, muşcă oțelul/ Macină pietre şi le mănâncă/ Răstoarnă regi, nimiceşte oraşe/ Şi dărâmă munții cei înalți?/ Când vei răspunde, va fi doar începutul."

ARHITECTUL *(după un moment de tăcere)*: Nu ştiu. E timpul...

RAPHAEL: E-adevărat. E timpul. De unde-ai ştiut?

ARHITECTUL: Ce să ştiu? N-am ştiut. Tocmai începusem să-ți spun că e timpul să-mi dai puşca înapoi.

RAPHAEL: Asta era. Şi eu care mă pregăteam să-ți dau marele premiu.

ARHITECTUL: Azi sunt modest. Azi mă mulțumesc cu puțin.

RAPHAEL: Iar te grăbeşti, lunetistule. Nu uita că timpul se schimbă, şi noi odată cu el. Nu putem să i-o luăm înainte. Poate ar fi mai bine să-ți asculți inima. O auzi? E aproape. Aşteapt-o. Încă n-o părăsi. Mai gândeşte-te.

ARHITECTUL: Asta şi fac. Ai uitat că cele mai bune gânduri ale omenirii s-au născut cu arma-n mână?

RAPHAEL: Cândva aşa gândeam şi eu. Pot să mai iau o țigară? Promit că e ultima.

ARHITECTUL: Be my ghost.

RAPHAEL: My ghost? Hm. Ştii ceva? La început am crezut că eşti altfel decât ei.Un arhitect, mi-am zis. Un arhitect e un constructor. Pe-atunci nu aflasem că şi haosul are nevoie de arhitecți.

ARHITECTUL: De cei mai buni. Ordo ab chao. Chiar nu ştiai?

RAPHAEL: Ar fi trebuit să-mi dau seama. Încă din noaptea în care ne-ai furat-o pe Larisa. Din păcate, am înțeles prea târziu că-n spatele fiecărui om stă la pândă Jack Lunetistul. Cu ochiul lui mare cât o lentilă, îndreptat mereu spre inimile noastre. Dar poate că şi tu ai dreptate. Poate că nici eu nu sunt decât o fantomă bătrână, blestemată să bântuie pădurile lumii până la judecata de apoi. Numai că voi, oamenii, uitați mereu acelaşi lucru: tot ce ştiți, ştiți de la noi. Şi ce nu ştiți, tot de la noi nu ştiți. Mulțumesc pentru havane. La urma urmei, fumul e cea mai adevărată amintire pe care am fost în stare să ne-o lăsăm unii altora.

Vânt puternic şi ceață. Raphael dispare. După ce ceața se risipeşte, îl vedem pe arhitect ținând în mâini o armă cu lunetă.

ŞAISPREZECE

După operație. Bărbatul şi femeia stau pe malul iazului. Bărbatul aruncă cu bolovani în apă. Femeia se apropie de el şi vrea să-l sărute. El o respinge şi continuă să arunce în apă. Dar bolovanii nu se mai întorc.

BĂRBATUL: De ce nu se-ntorc? Ce le-ai făcut? Cu tine vorbesc! De ce dracu' nu se-ntorc? Blestematele astea de pietre trebuiau să vină înapoi.

FEMEIA: Te implor. Nu mai arunca. Iar o să faci febră.

BĂRBATUL: Ba n-o să fac nimic. Mă simt excelent, m-am odihnit, piciorul nu mă mai doare. Şi ştii de ce? L-am visat pe Raphael, arhanghelul vindecător. Ți-am spus eu c-o să-l visez. Toată noaptea l-am visat. Ce ai?

FEMEIA: Ce am?

BĂRBATUL: Nu ştiu. Eşti apatică, nu te bucuri de nimic. De ce nu te bucuri? Acum sunt bine.

FEMEIA: Mă bucur.

BĂRBATUL: Te bucuri, pe dracu'. Se vede pe tine cum te bucuri.

FEMEIA: Cred că sunt obosită. Aş bea o cafea.

BĂRBATUL: Vrei acasă.

FEMEIA: Nu vreau acasă. Vreau o cafea. Cu lapte şi cardamon.

BĂRBATUL: Adică vrei acasă. Aici nu e cafea. Aici suntem în pădure. În pădure nu e cafea. În pădure nu e nimic.

FEMEIA: De unde ştii?

BĂRBATUL: Aşa e, iartă-mă, am uitat că tu eşti acasă. La urma urmei, dacă eu l-am visat pe Raphael, ai putea şi tu să visezi la două cafele cu lapte şi cardamon. Ştiam eu că nu trebuia să venim aici.

FEMEIA: De ce vorbeşti aşa cu mine?

BĂRBATUL: Cum vorbesc?

FEMEIA: Nu mă mai iubeşti. Am simțit asta de când m-am trezit.

BĂRBATUL: De ce dracu' te-ai mai trezit? Asta-i bună! De ce să nu te mai iubesc? Ce interes aş avea să nu te mai iubesc?

FEMEIA: Nu-nțeleg. Ai vreun interes să mă iubeşti?

BĂRBATUL: Asta ai înțeles?

FEMEIA: Asta ai spus.

BĂRBATUL: Asta am spus şi tu ai înțeles greşit, ca de-obicei. Interesul oricărui om e să iubească şi să fie iubit. Asta am vrut să spun.

FEMEIA: Sună ciudat.

BĂRBATUL: Aici totul sună ciudat. Aş vrea să mergem acasă. Nu trebuia să venim.

FEMEIA: Ai mai spus asta. Ai uitat c-a fost ideea ta?

BĂRBATUL: Am greşit. Îmi pare rău. Eşti mulțumită?

FEMEIA: Am venit aici pentru că mă iubeai.

BĂRBATUL: Tocmai pentru că te iubeam nu trebuia să venim.

FEMEIA: Nu-nțeleg. S-a-ntâmplat ceva şi eu nu ştiu?

BĂRBATUL: Cred că da. S-a-ntâmplat ceva cu tine, de cum ai intrat în pădure, te-am simțit, erai alta, nu ştiu, mi s-a părut că te pierd...

FEMEIA: De asta se temea şi el. Şi până la urmă a reuşit.

BĂRBATUL: Despre cine vorbeşti?

FEMEIA: Poate că într-adevăr mă transform.

BĂRBATUL: Să nu-ncepem cu *Amurg*, lună nouă şi din astea... *(se opreşte)*

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL *(ținându-se cu o mână de piept)*: Nimic. Parcă m-a-nțepat ceva. *(râde)* Am spus ceva ce nu trebuia?

FEMEIA: Ce e de râs?

BĂRBATUL: Nu râd. Era o grimasă. O grimasă urâcioasă în pădurea-ntunecoasă.

FEMEIA: O urăşti atât de mult.

BĂRBATUL: Când eşti aici, da. În rest, mi se fâlfâie.

FEMEIA: Ți se fâlfâie?

BĂRBATUL: Exact. Mi se fâlfâie. E o expresie destul de păduroasă. M-am gândit c-o să-ți facă plăcere.

FEMEIA: Ieri nu-mi vorbeai aşa.

BĂRBATUL: Ieri aveam febră.

FEMEIA: Ieri îmi spuneai că vrei să-mi faci un copil. O fetiță.

BĂRBATUL: Ce copil eşti, fetițo. Ieri eram prea ocupat cu vânătoarea. Apropos, oare ce-o mai fi făcând arhitectul? Crezi că l-au aranjat prietenii ăia-i tăi cu coadă şi solzi? Sau poate că i-au lăsat doar luneta şi-acum se uită la noi cum ne sărutăm. Sărută-mă.

FEMEIA: De ce să te sărut?

BĂRBATUL: Pentru că mă iubeşti.

FEMEIA: Dar tu nu mă iubeşti.

BĂRBATUL: Nu contează. Sărută-mă. Cum dracu' vrei să-ți fac un copil dacă nu mă săruți?

FEMEIA: Nu vrei să-mi faci nici un copil! Nu vrei să te sărut! Lasă-mă! O să cad în apă!

BĂRBATUL: Ai vrea tu.

FEMEIA: Acum vorbeşti ca el. Şi el vorbea la fel.

BĂRBATUL: Cine e el?

FEMEIA: Lunetistul. Niciodată nu m-a lăsat să intru în apă.

BĂRBATUL: Vorbeşti prostii. Nici măcar nu-l cunoşti.

FEMEIA: Întotdeauna am vrut să mă-ntorc aici. Nici el nu m-a lăsat niciodată.

BĂRBATUL: Ştii ce cred eu? Cred că te-ai defectat de tot. Ar trebui să te cauți. Dacă vrei, cunosc pe cineva. S-ar putea să fie vorba de o traumă din copilărie.

FEMEIA: Aşa e. Am visat odată că mama mea vitregă m-a abandonat în pădure. Am fost, pe rând, Albă ca Zăpada, Gretel, Scufița Roşie şi Larisa, nimfa de copac.

BĂRBATUL: Hai, du-te şi te plimbă pe cărare, că văd c-ai luat-o razna de tot. *(se aşează pe malul iazului şi aruncă bolovani în apă)*

FEMEIA: Te rog, nu mai arunca, mă doare!

BĂRBATUL *(continuând să arunce)*: Dracu m-a pus s-o iau cu mine! Idiot!

FEMEIA: Mă doare! Mă doare! Nu mai arunca! Mă doare!

BĂRBATUL *(aruncând din ce în ce mai furibund)*: Mai bine că s-a-ntâmplat acum. Şi când te gândeşti că era să-i fac un copil. Cine ştie ce Nessie ieşea.

FEMEIA *(ghemuindu-se şi ținându-se cu mâinile de cap. Peste față începe să-i curgă sânge)*: Au! Mă doare! Nu mai arunca! Mă doare! Mă doare! Nu vreau! Mă doare! Au! Mă doare! Mă doare!

ŞAPTESPREZECE

După dispariția lui Raphael, Arhitectul a rămas cu arma în mână. Într-un târziu se dezmeticeşte, o verifică dacă e încărcată, apoi o pune pe masă.
Se întoarce şi se uită la tablou, vrea să-l ude, dar îşi dă seama că nu mai are apă în pulverizator. Aruncă pulverizatorul. Îşi deschide o conservă. Mănâncă. Îşi deschide o bere. Bea. Îşi aprinde o țigară. Fumează. Vrea să-şi ia pulsul. Se enervează, încearcă şi la mâna cealaltă, are o grimasă şi renunță. Deschide fereastra şi întoarce scaunul cu spătarul înainte. Se aşează în poziție de tragere şi se uită prin lunetă. Aşteaptă. Se ridică şi se aşează în fotoliu, cu arma în mână. Se uită la tablou. Se duce din nou la fereastră.
Se întoarce. Traseul se repetă. La un moment dat, lumina se stinge uşor, rămânând concentrată doar pe tablou. Zgomotul împuşcăturii face ca toate

frunzele acestuia să cadă. Imensa lui ramă rămâne goală. În interiorul ei apare o imagine (filmată sau live) a unei scene în aer liber, pe malul iazului din pădure, unde Raphael şi compania repetă în tăcere, ca într-un film mut, un fragment dintr-o celebră piesă de Shakespeare, poate „Cum vă place", poate „Furtuna", poate „Visul unei nopți de vară", poate „Cymbeline".
Apoi, încet, foarte încet, se face întuneric.

– SFÂRŞIT –

apariție: aprilie 2010

Editura UNITEXT
Str. George Enescu nr. 2–4
010305 Bucureşti
Tel.: 021 315 36 36, 021 313 42 78, 021 311 32 14
Fax: 021 312 09 13
E-mail: unitext@uniter.ro

Tipãrit la **S.C. OPEN PRINT S.R.L.**
Str. C. Caracaş nr. 33
Sector 1, Bucureşti
Tel./Fax: 021 222 82 77, Tel.: 021 222 92 24
E-mail: open.print@clicknet.ro